

glasilo za salezijansko družino

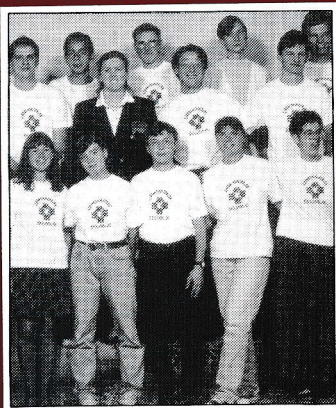
leto 1995

Salezijanski vestnik

številka

4

Maturanti Gimnazije Želimlje 1995

SALEZIJANSKI VESTNIK 4/95
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center - Knjižice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.:
415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in
v 19 jezikih (letna naklada je preko
10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don Boskovo
vzgojno izkušnjo. Vestnik je don
Boskov dar vsakomur, ki ga želi,
torej zastoj. Hvaležni pa smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

Urednik vam

Mnogi smo imeli srečo doživljati duhovno bogastvo
prazničnih dni ob Mariji Pomočnici na Rakovniku. Tako smo
bili priče dogodku, ko so se trije mladi salezijanci za vedno
zavezali z zaobljubami v salezijanski družbi. Ob Mariji smo
eno noč bedeli z mladimi, drugo z romarji. Zajemali smo iz
bogastva molitve ob celodnevem molitvenem srečanju za
duhovne poklice. Ko pa se je Marija Pomočnica "spustila"
svojega trona in poromala med ljudstvom, je to pomenilo
vrhunec praznovanja. Ponovno smo doživeli zagotovilo, da je
Marija z nami na naši življenjski poti, kar spada med najbolj
radostna doživetja. Bog sam je tako hotel, ko nam jo je dal
za mater in pomočnico. Sam Bog ve, koliko prošenj je bilo
uslišanih!

Vsa srca pa so bila pomirjena in opogumljena z Marijino
materinsko tolažbo.

Gimnazija Želimlje je rodila prvi zlahtni sad - maturante.
Koliko prizadevanj je bilo vloženih v ta mlada življenja!
Vendar v zavesti, da je to najboljša "investicija" ne samo v
izobrazbo, ampak tudi in predvsem v vzgojo. Usmerili so se
k naslednjim postajam življenja. Naj jim bo srečno! Radi se
bodo vračali v želimeljsko gnezdo.

Letos imamo salezijanci enega novomašnika. Vsak je velik
dar. Vsakega smo veseli. Vsak pa je tudi klic, še posebej, če
je samo eden, tudi vabilo, prošnja, celo rotnenje, kajti danes
bi bila lahko žetev odrešenja bogatejša, če bi bilo več
duhovnih poklicev in zavzetih krščanskih laikov
kot velikodušnih sodelavcev.

Birme in prva obhajila so se kar vrstila. Koliko mladih in
navdušenih kristjanov smo videli! Storimo vse,
kar moremo, da se ne bi izgubili, da bi bili v družini in
župnijskem občestvu še naprej deležni skrbi in pozornosti.
Najpotrebnejša in naučinkovitejša kateheza, ki jo mladi
potrebujejo, je zgledno krščansko življenje odraslih.

Tudi tokrat imate v Vestniku bogato bero spodbudnih novic
in sporočil, za vsakega kaj, tudi za tiste, ki jim ga boste
ponudili prvič in ga priporočili.

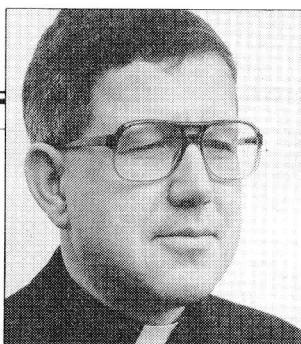
Molitev za papežev obisk naj družine vključijo v svojo redno
večerno molitev.

V počitniških mesecih, zlasti mladi poskrbite tudi za
duhovno posvežitev; priložnosti za to ne manjka,
kdor ima le kaj dobre volje.

Pa srečno do prihodnjic.

Tone Ciglar

KO ZARJA ZLATI NAM GORE!

Bilo je v sredo, 17. maja, ko je papež Janez Pavel II. pri splošni avdienci v Rimu "zapel" še en hvalospev Bogu: hvalospev za petinsedemdeset let življenja. Teh petinsedemdeset let ni le neka brezoblična vsota časa, marveč izjemno dogajanje, v katerem je vedno znova dejaven "Božji prst". Nič nenavadnega se ne sliši, če papeževa desna roka, kardinal Sodano, trdi, da papež dela toliko daljše korake, kolikor starejši postaja. Eden izmed otipljivih dokazov je tudi to, da nam v zadnjem času pošilja številne in obsežne okrožnice, v katerih obravnava še kako žgoča življenjska vprašanja. Njegovo govorico označuje težko dosegljiva posebnost: pogumno načenja vsa vprašanja in zna reči "bobu bob", pa vendar nikdar ne ponižuje, ne žali, ne prizadeva ran. Njegovo govorjenje je odrešensko.

Eno izmed njegovih zadnjih apostolskih pism se začne z besedami "V zarji tretjega tisočletja". S širokim pogledom in premišljenimi obsežnimi načrti začneja pripravo na veliko sveto leto ali jubilej (latinsko "jubilar" pomeni veseliti se, prepevati zmagovalno pesem) ob 2.000-letnici uelovečanja Božje Besede. Na samo sveto leto 2.000 nas želi pripraviti z dvema stopnjama predpriprave: obdobje 1994 do 1996 je čas razmišljanja, posvetovanja, načrtovanja in organiziranja odgovornih delovnih teles; 1997 do 1999 pa čas, ko vsako leto zaznamujemo z eno osebo Presvete Trojice in Marijinim sodelovanjem v skrivnostih odrešjenja. Ob tem bodo v ospredju posamezni zakramenti, ki se posebej vežejo s posameznimi osebami Presvete Trojice. Za sveto leto 2.000 bo v Rimu poleg vseh drugih slavi tudi mednarodni eharistični kongres in pa posebej pripravljeno srečanje med različnimi veroizpovedmi. Prav želja po edinosti je nagnila papeža, da je napisal še druge okrožnice o vzhodnih Cerkvah, o edinosti in nasploh "Evangelij življenja", v katerem zavzeto vabi vse, ki so prepričani o svetosti življenja, naj pospešujejo "omiko ljubezni".

Po papeževi želji naj bi se v tem času obhajale tudi razne sinode, zlasti še celinske. Pri nas bi lahko mislili na vseslovensko sinodo.

Za Cerkev na Slovenskem in seveda na poseben način za salezijansko družino pa obstaja še en razlog veselja: ta veličastna priprava na sveto leto sovpada z obiskom svetega očeta pri nas. Ob njegovem obisku bo na slovenskem in vesoljnem svetu zažarela še ena zvezda: božji služabnik Anton Martin Slomšek bo dosegel čast oltarja.

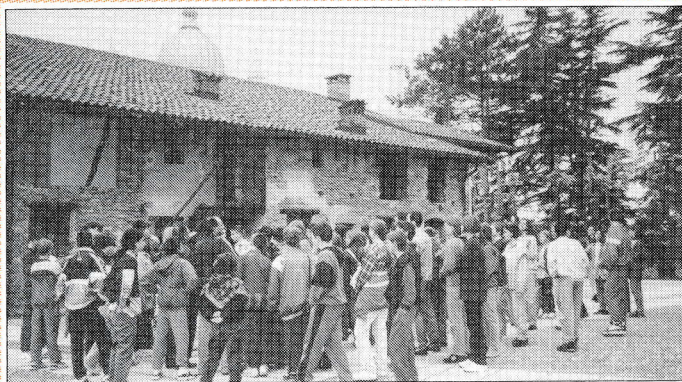
Zares, za velikane naše zgodovine se že prižiga zarja. A kaj bi nam koristilo, če bi bil Triglav ves v soncu, mi pod njim pa v gosti temi! Zadnja ura je torej, da se začnemo pripravljati na papežev obisk in tako tudi na veliki jubilej. Značilno za jubileje ali sveta leta je, da se popravijo vse krivice, da se vrne sužnjem svoboda, da se oprostijo dolgovi, da se slehernemu vrne dostojanstvo in da vsi doživijo čas Božjega usmiljenja in obiska.

V srcu vsakogar izmed nas se mora kaj zginiti. Toplo priporočam vsem članom salezijanske družine, da bi znova odkrivali, ovrednotili in molili angelovo česčenje. V njem je tako sijajno nakazan zgodovinski pomen osebne odločitve. Marijin "da" je prinesel prvo zarjo.

Zdaj je čas za mojo osebno odločitev. Čas, ko lahko s svojo pozitivno odločitvijo pospešim prihod velike zarje v življenje naše Cerkve in domovine.

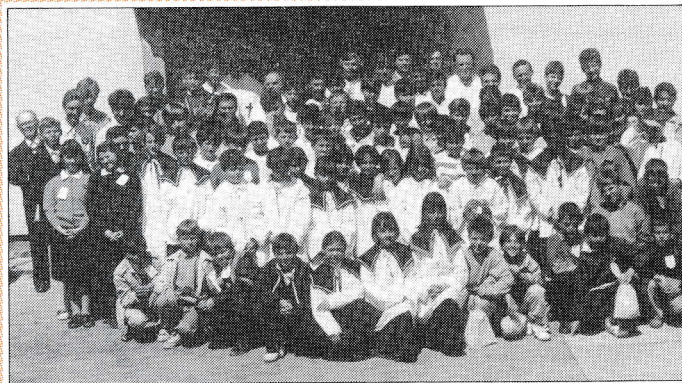
Stanislav Hočevar
inšpektor

RADENCI PO DON BOSKOVI DEŽELI

Kako spoznati don Boska? Kako ga približati mladim? Naj le pripovedujemo o njem? Ne, mladi želijo več, želijo don Boska osvojiti in ga imeti za svojega. Zato smo skoraj vsi, ki smo vključeni v katerokoli dejavnost v SMC Radenci, odšli na romanje ali izlet v kraje, kjer je don Bosko odraščal, študiral in delal.

V enem tednu smo preleteli celo njegovo življenje, ki pa je pustilo v mladih neizbrisne spomine, spomine na oratorije, ki so jih doživeli in bi jih radi tudi živeli. *Jaka*

MUŽLJA SREČANJE MINISTRANTOV

Dne 6. maja je bilo v Mužlji škofijsko srečanje ministrantov ob žegnanju nove cerkve sv. Dominika Savia. Program v duhu mladega svetnika je bil nabito poln: romanje iz župnijske cerkve Marijinega imena k podružnični Dominikovi, maša, igre, skupno kosilo, kviz...

Udeleženci so bili iz polovice banatskih župnij, seveda tudi iz naše Mužlje in Ečke. Po slovesni maši, ki jo je vodil dekan iz Čoke Both István, a med njo navdušeno pridigal naš Stojan Kalapiš, smo se fotografirali pred novo cerkvijo v Mužlji. Kogar zanima, koliko nas je bilo, lahko prešteje na priloženi fotografiji. *J. J.*

RIM**Vrhovni zbor
DBP**

Don Boskove prostovoljke bomo imele od 15. do 25. julija 1995 vrhovni občni zbor v salezijanski generalni hiši v Rimu. Tema zbora je svetost in poslanstvo. Poleg tega bo zbor potrdil dosedanje oziroma izvolil novo vodstvo.

S približno sedemdesetimi članicami prostovoljk z vseh celin bo na zboru kot redna članica prvič sodelovala odgovorna za skupino v Sloveniji skupaj z asistentom. Naša skupina je ena najmočnejših, ki je odvisna naravnost od centra (saj nas je toliko kot Jezusovih apostolov). Konstitucije pa dajejo možnost vrhovnemu svetu, da določi redno članico take skupine.

V molitev priporočam naš vrhovni občni zbor, da bi bilo dovolj luči od zgoraj pri razmišljanju in poglobljanju zgoraj omenjenih tem, ki bi potem obrodile bogate sadove v korist nam in svetu, v katerem živimo in h kateremu smo poslani, da bi ga kot posvečene laikine mogle z božjo pomočjo od znotraj prenavljati. *DBP*

RAKOVNIK

Manj sprašujete, kako je z denacionalizacijo na Rakovniku, kdaj bomo dobili nazaj grad, prostore, ki jih zaseda Angora in bivše salezijansko bogoslovje s tiskarno, kjer sedaj poslujeata Dravinski don in Belje. Še vedno novi oblasti ni dovolj, da smo po krivici utrpeli take izgube, da nič ne dobimo za odškodnino in najemnino za 50 let (tudi uničevanja teh zgradb), treba je z vrnitvijo še zavlačevati, da salezijanci ne bi prehitro "obogateli". Nekateri bralci Vestnika nam sporočajo, da vsak dan molijo z namenom, da bi salezijanci lahko obnovili svoje poslanstvo na Rakovniku.

RIM KJE NAJTI BOGA

Prinašam vam pozdrave sv. Frančiška Asiškega, obiskali smo ga med prvomajskimi prazniki. Skupaj s sv. Klaro me je navdušil s svojo preprostostjo in vztrajnostjo. Skoraj smo se izgubili v množici turistov; še dobro, da je sv. Frančišek zgradil cerkev sv. Damijana, da smo se lahko oddaljili od hrupa ter ob ščebe-

velikanke sv. Petra in zaobjel s pogledom vse, kar sem v prejšnjih dneh prehodil. Pomahal sem še proti papeževim vrtovom, čeprav sem vedel, da papeža ni tam.

Zdaj sem spet doma. Ugotovil sem, da mi je Bog bližji v naših preprostih cerkvah kot v tistih ogromnih in s turisti napol-

binje, Ruda, Krka/Celovec) in Miran Sajovic (Slance, Teharje, MB), 27. maja ob molitvenem dnevu za duhovne poklice pa Jakob Trček (Zelenica, Logatec, LJ).

Obakrat so svetišče napolnili verniki, zlasti mladi. Velikodušnost mladih v darovanju tudi danes daje upanje, da duhovni poklici ne bodo presahnili. Vsi pa so podprti z molitvijo mnogih članov združenja molivcev za duhovne poklice in drugih.

Kviz ministrantov

7. maja 1995 se je na Rakovniku v Ljubljani ob praznovanju sv. Dominika Savia zbralo nad dvesto ministrantov iz petnajstih župnij prvega (ljublanskega) arhidiaconata. Srečanje so z molitvijo začeli v cerkvi Marije Pomočnice, nadaljevali s kvizom v treh starostnih skupinah in sklenili s srečelovom. Najbolj nape-to je bilo pri kvizu. Pri mlajših so zmagali ministranti iz Želimljega, med najštevilnejšo skupino starejših osnovnošolcev pa so zaslužno slavili ministranti z Viča, med pošolci pa ministranti iz Most, ki so dobili tudi prehodni pokal Dominika Savia. Razočaranih ni bilo, saj so si med srečelovom razdelili nad 50 dobitkov.

J. P.

tanju ptic in meketanju ovac darovali sveto mašo - čisto preprosto: na travniku pod zelenimi oljkami in oblačnim nebom.

Nadaljevali smo skoraj v Frančiškovem stilu: spali smo v nekem župnišču na tleh, Andrej nam je kupal v garaži, posodo smo pomivali kar na igrišču...

Rim sem spoznal pod zemljo in nad njo. V Kalistovih katakombah sem si živo predstavljal življenje prvih kristjanov in spoznal trpljenje sv. Cecilije. Spoprijateljil sem se še z drugimi svetniki, katerih življenje sem spoznaval ob ogledu rimskih cerkva - s sv. Petrom, sv. Pavlom, sv. Nežo, sv. Cirilom... Videl sem prekrasne palače, ogromne spomenike in vodnjake. Skupaj s prijatelji sem se glasno čudil: "Uuuuuu! liiii!" V Sikstinski kapeli sem nem obstal in v gneči občudoval Michelangelovo upodobitev stvarjenja sveta in poslednje sodbe. Za konec sem se povzpел na kupolo cerkve -

njenih rimskih bazilikah. Boga tam nisem našel v pozlačenih mozaikih, pač pa v prijateljih, s katerimi sem v duhu strpnosti preživel čudovite štiri dni. Toda v Rim bi vseeno še kdaj poromal. Če bi tudi vi radi, vam svetujem, da tako kot jaz za vodiča izberete Moniko in za družbo nas navdušene Rakovničane in Brežičanke.

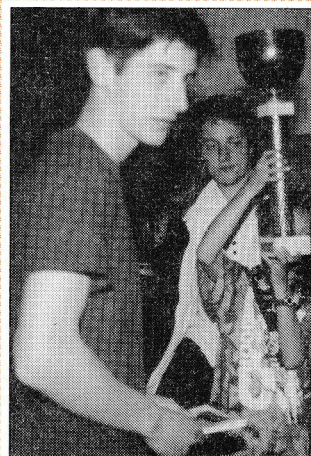
Povzetek: pestro, zanimivo, poglobljeno, doživeto, poučno, polno prošenj in zahval in predvsem vredno ponovitve!

Romar

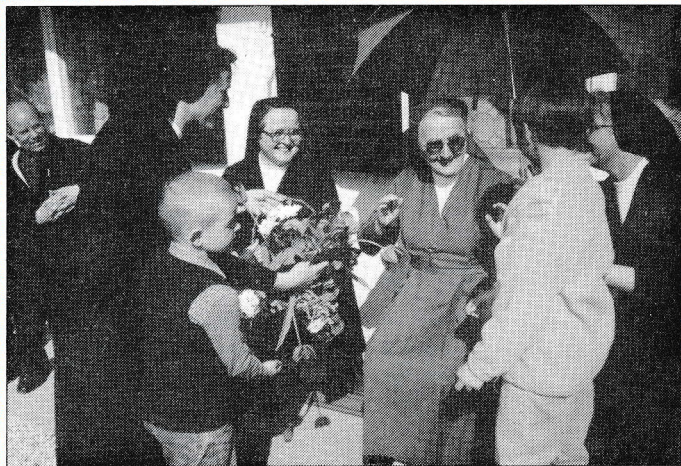
RAKOVNIK

Trikrat DA
za vedno

Na praznik Marije Pomočnice, 24. maja, sta izpovedala večne zaobljube v salezijanski družbi v Marijinem svetišču na Rakovniku Hanzej M. Rosenzopf (Gre-

V dneih od 21. do 28. aprila letos smo hčere Marije Pomočnice in si, ki ste z nami tesneje povezani, ob obisku vrhovne predstojnice m. Marinelle Castagno doživele enega od "značilnih trenutkov salezijanskega izročila za okrepitev družinskega duha" (Pravilnik HMP, 39).

Ko smo na praznik hvaležnosti 22. aprila z mladimi na Bledu in na Brezjah in 23. aprila z vzgojno skupnostjo v Ljubljani na Rakovniku želeli izraziti naš skupni trud in prizadevanje za ustvarjanje harmonije, smo znova začutili pomen tega praznika.

BLED - LJUBLJANA

PRAZNIK HVA- LEŽNOSTI

Ko v medsebojni povezanosti gojimo hvaležnost do Boga in tudi do predstojnice in drug do drugega, hkrati krepiamo našo povezanost in voljo za dobro.

Geslo, ki smo ga sestre za letošnji praznik izbrale - Zadoni naj harmonija hvaležnosti - bi moglo na neki način ostati geslo za vse življenje. Prav ustvarjanje harmonije (v samih sebi, z najbližjimi, z drugače mislečimi...) je delo, ki ne bo nikoli popolnoma dovršeno, lahko pa resnično spreminja ne le posamezne skupine, ampak narod, ves svet. Pomembno je, da smo pri tem delu zazveti vsi, tako vzgojitelji kot mladi sami.

Ne le na svetovni ravni, tudi na ravni inšpektorije in vsake skupnosti je praznik hvaležnosti važen trenutek družinskega življenja (Pravilnik HMP, 40). Hčere Marije Pomočnice to dobro vemo iz lastne izkušnje, zato bi rade v prihodnje ta praznik obhajale ne le z otroki in mladimi, ampak skupaj z vsemi, ki z nami na kakršenkoli način sodelujete.

s. M. Ž.

DBP

HVALA TI, DON BOSKO, DA SMEM BITI DBP

Ko sem se vračala iz službe, je bil čudovit sončen dan in ptički so s svojim žametnim glasom dajali poseben čar naravi. V meni pa je bila bolečina, kajti razmišljala sem o sodelavki, ki je postala tehnološki presežek. Vrsto let sva delali skupaj in se dobro razumeli. Trije otroci jo čakajo doma. Ali jim bo lahko dajala najnujnejše za življenje? Trije pari nedolžnih oči bo vprašujoče zrlo vanjo: "Mamica, zakaj?"

S to mislijo sem se znašla na domačem dvorišču. Predem

sem vstopila, sem pogledala v nabiralnik. Med vrsto položnic najdem tudi prospekt "Kdo so DBP?". Začudena zrem, kdo neki so don Boskove prostovoljke in kdo je don Bosko. Branje mi je postalo zanimivo in prebrala sem ga še enkrat. Šele sedaj mi je postalo jasno, da mi prospekt želi predstaviti skupino deklet, ki živijo v svetu in se na zunaj ne razlikujejo od svojih vrstnic.

so ljubezen in ti si jim bil oče in mati. V oratoriju si jih učil obrti, poiskal si jim delo in se zavzemal za njihove pravice. Danes nadaljuješ svoje poslanstvo po salezijski družini. Ta se prav tako posveča mladim in potrebim. Kako široko je polje tega poslanstva, se zavem šele, ko se zazrem v duhovno revščino mladih, ki jih srečujem! Disco klubi so polni mladine, v časo-

Delajo v različnih poklicih, svoje življenje pa darujejo Bogu z zaobljubami.

Prvič sem tudi slišala za ime salezijanci. Naslov in prospektu mi pove, kam se lahko obrnem po dodatne informacije (Salezijanci, Dragonijeva 6, 62103 Maribor). Nekaj dni sem potrebovala za premislek in zbiranje poguma, da bi kaj več zvedela o don Bosku in don Boskovih prostovoljkah. Potem sem odločno stopila na pot in potrkala na vrata župnijskega doma.

Že ob prvem srečanju sem zaslutila, da vlada tukaj spoštovanje in zaupanje, pa tudi veselja ne manjka. Povsod otroški živ-žav, in ko sem odhajala, je bilo iz sobe slišati kitaro in mlade glasove. V dar sem dobila knjigo "Ukradli ste mi srce", da bi iz nje še kaj več zvedela o don Boskovem življenju. Z veseljem sem jo prelistala in komaj čakala priložnosti, da se potopim vanjo.

Don Bosko, tvoje srce je gorelo za mlade in revne fante brez doma in službe. Pogrešali

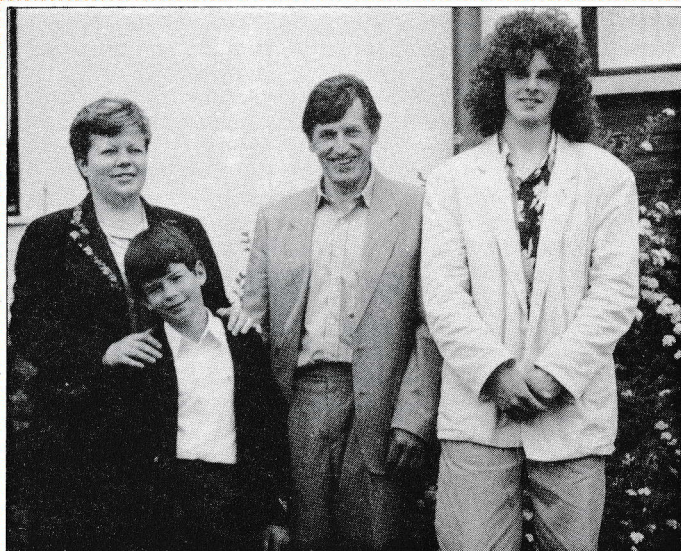
pisih so na dnevnem redu novice o prestopkih mladoletnikov, o preprodaji in uživanju mamil... O, don Bosko, kako potreben si tudi danes, zdaj in tukaj!

Vse to mi je dalo moči, da stopim na pot posvečenega poklica don Boskove prostovoljke. Bogu želim darovati svoje življenje, pomagati mladim in duhovno revnim. Želim jih rešiti iz zakajenih lokalov, hrupnega ozvočenja rock glasbe in jim pokazati pravi smisel življenja.

Don Bosko, hvala ti, da sem spoznala salezijsko družino in ustanovo don Boskovih prostovoljk. Hvala ti, da sem smela stopiti na pot tega duhovnega poklica. Srečna sem, da se morem v skupini, h kateri pripadam, zaupno pogovoriti in se duhovno bogatiti. Ustanova mi daje tudi možnost duhovnega vodstva, kjer črпам moč za rast zvestobe v Kristusu. Prav to pa mi je potrebno, da se lahko z večjo zavzetostjo vržem v delo za mlade in tiste, ki od mene pričakujejo razumevanja, tolažbe in spodbude.

DBP

SALEZIJANCI - SRČE NAŠE DRUŽINE

Salezijance sem imela prilično spoznati na sosedovi novi maši, po domače pri Žnidarjevih, ko sem bila stara enajst let. Še danes marsikdo pripomi, da je bilo na Tonetovi novi maši res "lušno".

Ko je minilo še enajst let, sem v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku sklenila zakonsko zvezo s sosedom Francijem, bratom salezijanskega duhovnika Toneta Koširja. Priznati moram, da sta bila moja starša zelo vesela, saj sem prišla za "ta mlado" v vzorno krščansko družino. Tako sem salezijance še bolj spoznala. Lahko rečem, da je Tone pravi hišni blagoslov.

Pred leti nas je večkrat

obiskal in nam prinesel tudi Salezijanski vestnik. Zaradi vedno večjih obveznosti so obiski postajali bolj poredki in smo morali za težko pričakovani Vestnik poskrbeti sami. Veliko zanimivega branja in šole za življenje lahko človek najde v njem. Ponudila sem ga najprej svojim staršem in bratovi družini, sedaj pa ga redno pošiljam tudi sestri v Split. Nam staršem in vzgojiteljem lahko služi tudi kot vzgojni priročnik, čeprav se moramo včasih lotiti malo strožjih vzgojnih ukrepov, kot jih najdemo v Salezijanskem vestniku. Prejemam več izvodov Vestnika in ga z veseljem ponudim tudi znancem in pri-

jateljem, nekateri pa ga prejemajo osebno na dom. Veliko le-teh, ki so ga že kdaj prebrali, me sprašuje, ali je Vestnik že prišel.

Vsem bralcem Salezijanskega vestnika bi rada priporočila, naj veliko molijo za duhovne poklice, saj je družina, ki jo bogati domači duhovnik, lahko res bogata družina. Kot v vsaki družini se tudi v naši pojavljajo različni problemi, ki jim človek včasih res ni kos in velikokrat bi lahko obupal. Ko ti v takih trenutkih prisluhne domači duhovnik in še povrh zelo srečen človek, je vsem v družini lahko res v veliko oporo.

Rada bi priporočila tudi vsem mladim družinam, naj se skupaj z otroki udeležujejo različnih srečanj, ki jih s posebnim poudarkom za mladino organizirajo salezijanci (duhovno vaje za otroke, srečanja družin, pa tudi različne pobožnosti na Rakovniku). Vsako srečanje oziroma dogodek ostane v vsej družini za vedno v spominu, posebno če je duhovno obarvano.

Ponudba je res velika in kvalitetna, samo odpreti se ji moramo, da nas lahko obogati.

Vesela sem, da smo salezijanskega duha deležni tudi v sodraški župniji. Veliko naših otrok kot celih družin je spoznalo domačnost, velikodušnost in tisto pravo človeško toplino, ki jo zmorejo prav salezijanci.

Naj vas vse v skupnosti še naprej spremlja božji blagoslov in Marijino varstvo, saj današnji čas še posebej potrebuje dobrih vzgojiteljev in modrih pričevalcev!

S spoštovanjem!

*Ljubica Košir
Sodražica*

ŽIVLJENJSKI UTRIP

ŽUPNIJE RAZBOR

Ko popotnik potuje po cesti ali železnici od Sevnice proti Zidanemu Mostu, zagleda na hribu malo pod Lisco naselje Razbor z mogočno, a prijazno cerkvijo sv. Janeza Krstnika. To je ena najlepših hribovskih župnij.

Za trenutek poglejmo v zgodovino. Kdaj se je tukajšnje prebivalstvo srečalo s krščanstvom, ni znano. Verjetno je že v davnih časih na tem kraju stalo pogansko svetišče, ker so ob pokristjevanju naših prednikov na teh mestih posvečevali cerkve sv. Janezu Krstniku. Kraj Razbor se prvič omenja v letih 1368 in 1374, za časa grofa Hermana Celjskega. Prvi stalni dušni pastir je bil v tem kraju od leta 1789 do 1800. Pravno je bila župnija Razbor ustanovljena leta 1813. Prej je pripadala župniji Laško in pozneje župniji

Loka pri Zidanem Mostu. Prvotno je bila župnija večja, dokler ni bila sredi 19. stol. ustanovljena župnija Jurklošter, kamor je pripadlo nekaj njenege ozemlja. Sedanja cerkev sv. Janeza Krstnika je novejša, pozidana je bila v letih 1867 in 1868, posvečena 20. septembra 1868. Posvetil jo je tedanji škof Jakob Stepišnik. Salezijanci smo župnijo prevzeli leta 1965.

Župnija šteje danes nekaj več kot 500 prebivalcev. Če pogledamo v matične knjige, moramo ugotoviti, da župnija izumira. Večina let od 1980 sem je več pogrebov kot krstov. Le tu in tam je kakšno leto obratno. V 15 letih je bilo povprečno letno 10 krstov in 12 pogrebov. Poroke pa so od 1 do 3 ali pa nobene. V primerjavi z drugimi kraji je obisk nedeljske maše še kar zadovol-

jiv. Povprečje je 120 nedeljkov. Življenje tega kraja je precej trdo. Tako rekoč ni ravnine. Zato je kmečko delo toliko težje in nevarnejše. Ker zemlja ne daje dovolj prihodkov, so mnogi zaposleni, precej na železnici, pa tudi drugod. Pa kljub vsem naporom so ljudje zadovoljni in živijo svoj tempo življenja. Nekdaj sta v župniji delovali dve osnovni šoli. Ker se je hitro zmanjševalo število otrok, sta bili obe ukinjeni. Tako naši otroci obiskujejo šolo v štirih krajih: v Sevnici, Loki pri Zidanem Mostu, v Jurkloštru in Rimskih Toplicah. Zato je precejšnja težava glede verouka. Nekaj verouka je ob petkih, ostalo pa v soboto. Zadnji čas je zaživel mladinski verouk. Redno pride k srečanjem od 10 do 12, katerikrat več. Obnavlja se tudi cerkveni pevski zbor. Precej mladih se je vključilo v cerkveno petje. Na podružnici pri sv. Kancianu, kjer je redno nedeljska maša, pa tako že precej časa delujeta dva zbora: odrasli in mladinski oziroma otroški. Je neko upanje, da se župniji obetajo boljši časi.

Poleg sončnih so tudi senčne strani. Kot kuga se je tudi tod razširilo mnenje, da za družinsko oziroma zakonsko življenje ni več potrebna poroka. Če ljudi človek skuša nagovoriti, naj se poročijo, sliši znani izgovor: "Nimamo sredstev za ohceti!" Težko je za dušnega pastirja, ko mora reči staršem prvoobhajancev in birmancev, ki živijo v zunajzakonski skupnosti, da ne smejo k zakramentom. Je pač brezverska družba v polpretekli dobi naredila svoje, da so ljudje izgubili čut za krščanske in moralne vrednote.

Jože Kramer

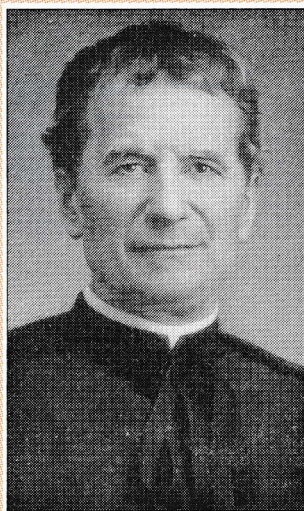
ESMERALDA VIDMAR

ŽIVLJENJE JE LEPŠE, SREČALA SEM DON BOSKA

Bilo je lepo pomladansko popoldne; na ljubljanskih ulicah tega starodavnega mesta, ki v sebi skriva toliko skrivnostnega, veličastnega ali nizkotnega, ljubezni in zlega, srečujem na desetine mladih obrazov - utrujenih, žalostnih, zatopljenih v daljavo, v bolečino, trpljenje, morda... Neznatno število je nasmejanih ljudi...

Človeštvo trpi; v mladih srcih mladost in iskrena ljubezen ne živita več: tu si je svoj prostor pod soncem poiskala utrujenost. Ko opazujem vse to, se začnem zavedati neskončne vrednosti svojega življenja, tega daru. Ne slepim si oči pred vsem tem, pa vendar sem brezmejno srečna, ker lahko živim mladost v vsej polnosti.

V poletju 1991 se je zgodil čudež (česar se takrat nisem zavedala). Zaznamoval je moje življenje. Vpisala sem se na našo šolo - Gimnazijo Želimlje. Minevali so dnevi, tedni, meseci, leta... Živim med prijatelji, ljudmi, ki mi neskončno veliko pomenijo. Vsakdo od teh ljudi je v svojem srcu mlad, izžareva don Boska. Izžareva njega, ki mi je na čaroben način odprl novo pot življenja. Odprl mi je pot ljubezni. Ljubezni, ki more in hoče dajati sebe tistim, ki jih ne poznaš, ki te

zavračajo že s pogledom... Jaz pa globoko v sebi čutim, da jih moram ljubiti, moram jih osrečevati, ker si le s tem utiram pot naprej, ker s tem osvobajam svojo dušo.

Don Boskove oči izžarevajo eno samo dobroto in morejo prodreti v globino še tako zaprtega človeškega srca. Te oči vidijo bolečino, trpljenje, z vsakim čuti njegovo srce. Srečno je srce, ko začuti, da sme sprejeti del tega trpljenja, da sme ljubiti in dajati.

Mladost je brezmejna globina ljubezni do ljubezni. Je samo darovanje. Odpira svoje srce drugim. Sebe, svojo srečo

hoče deliti z drugimi. Mladost je človeku vsajena v srce in nikoli ne ovane, če jo negujemo z ljubeznijo.

Don Bosko še vedno živi v dejanjih mnogih ljudi, v mnogih pa njegov duh ni navzoč. V teh je ubita mladost, ljubezen.

V mnogih razklanih srcih so kot ogenj navzoče besede: Nihče me nima rad. Nihče me ne potrebuje. Velikokrat usodne in nesrečne besede...

Moja ljubezen je tu tako nemočna. Mar res nisem sposobna ponuditi svoje roke tujcu, mar nisem bitje ljubezni, darovanja? V meni raste ljubezen, cvet..., vame so jo posadili drugi s svojo ljubeznijo. Izbrana sem bila... Zato, da obdržim ta cvet ljubezni zase. Morda se bojim, da bi ga izgubila.

Hočem dajati ljubezen, nositi ta cvet mladim zunaj Želimlje. Don Boskovo arijo darovanja hočem ponuditi njim, ki so zapuščeni, brez prave ljubezni. Če osrečim samo enega človeka, bo svet zanj lepši, boljši...

V knjigi mojega življenja bom kmalu zaključila obsežno poglavje. V njej bo za vedno zapisanih mnogo lepih spominov. Zato - hvala mojim staršem in vsem vam, dragi prijatelji, ki ste mi s svojo mladostno razigranostjo in z resnostjo, dajali možnost srečati se z don Boskom. Srečala sem ga, življenje je zame postalo lepše, boljše, upam, da bo preko mene, mojega spoznanja postalo lepše tudi za druge.

4.A, Gimnazija Želimlje

IVAN TURK

Boštanj 16, 68294 Boštanj, tel.: 0608/41-006

VZTRAJAJMO V MOLITVI

Zahvala vsem, ki nas spremljate z molitvijo...

Zdravo seme, posejano v dobro zemljo, pod ugodnimi pogoji vzklije, raste in dozoreva... Temu procesu smo priče tudi mi v teh dneh, ko so letošnji novomašniki poklekili pred svoje škofe in le-ti so nanje položili svoje roke in jih posvetili v novomašnike. To je velika radost za vse verno občestvo. Posebej smo veseli molivci za duhovne poklice, ker čutimo, da smo vsaj nekoliko prispevali tudi mi, da je poklic dozorel v žlahtni sad duhovniškega ali redovniškega življenja.

Prav danes, ko vam to pišem, sem dobil pismo iz Italije, iz Turina, ki mi ga je poslal letošnji salezijanski novomašnik Viktor Ganc z željo, naj vam posredujem nekaj njegovih misli.

Takole piše: "Danes je izbira poklica ena težjih odločitev, ki se postavljajo pred mladega človeka; toliko bolj, ko gre za izbiro duhovnega poklica, ki je poseben božji dar in za katerega se moramo zahvaljevati dan za dnem. Prva zahvala gre Bogu, ki kliče vsakega človeka, da uresniči njegov načrt in ga neprestano podpira pri njegovih odločitvah. Potem gre zahvala vsem tistim, ki ti stojijo ob strani na življenjski poti: staršem, vzgojiteljem, profesorjem in našim predstojnikom... Danes pa bi se rad posebej zahvalil v imenu vseh letošnjih novomašnikov in vseh, ki se na duhovništvo ali redovništvo pripravljajo, vam, dragi molivci za duhovne poklice. Blagodejno vpliva na človeka, ko čuti, da pri izbiri in odločanju ni sam, da te spremljajo ljudje, ki ti želijo dobro in zate molijo. To dejstvo daje poklicanim novega navdiha in vztrajnosti. Zato iskrena zahvala vsem, ki molite za nas, in prosim, da nas še naprej spremljate s svojo dobrohotnostjo in molite za našo zvestobo in našo svetost..."

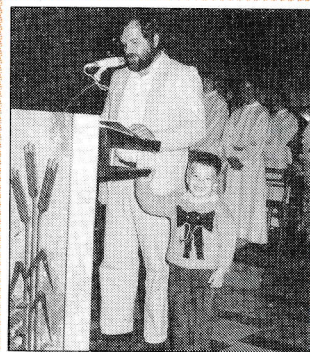
Tej zahvali in prošnji se pridružujejo tudi trije salezijanski bogoslovci, ki so ob prazniku Marije Pomočnice na Rakovniku izpovedali večne zaobljube in tako Bogu obljubili, da bodo delali vse življenje v blagor zapuščene mladine po don Boskovem zgledu.

Molivci obljubljamo tem in vsem, ki jih Bog kliče, da jih bomo podpirali še naprej s svojo molitvijo in s tem, da si bomo tudi sami prizadevali za svetost svojega življenja.

Posebej priporočam, da v svoje molitve vključimo papeža Janeza Pavla II., ki je napovedal svoj obisk v naši domovini. Molimo z namenom, da bi bil njegov pastoralni obisk tudi močna spodbuda mladim na poti duhovništva ali redovništva.

Hvala tudi vsem, ki ste se udeležili letnega molitvenega srečanja na Rakovniku pri Mariji Pomočnici. Bilo je za vse nas lepo duhovno doživetje. Spominjali smo se tudi vseh bolnih in trpečih molivcev.

Iskren pozdrav.

MOLITVENI NAMENI

AVGUST

Avgust je mesec romanj k Marijinim božjepotnim cerkvam. Namen mora biti: sprava z Bogom, z bližnjim in s samim seboj.

Molimo za spravo v slovenskem narodu, da bomo tako ustvarili ugodna tla za nove duhovne poklice.

SEPTEMBER

Ob srečanju s papežem so prenekateri mladi zatrdili, da so se odločili za duhovni poklice.

Molimo, da bi se to zgodilo tudi ob papeževem obisku v Sloveniji prihodnje leto.

K BOGU SO ODŠLI PO PLAČILO

Ana Rogač, Bogojina
Marija Štefanec, Cezanjevci
Rozalija Černelič, Podbočje
Marija Koblar, Škofije
Rozalija Meton, Škofije
Marija Slemnik, Prevalje
Avgušтина Praznik, Prevalje
Franc Krnc, Škocjan
Marija Kunst, Boštanj

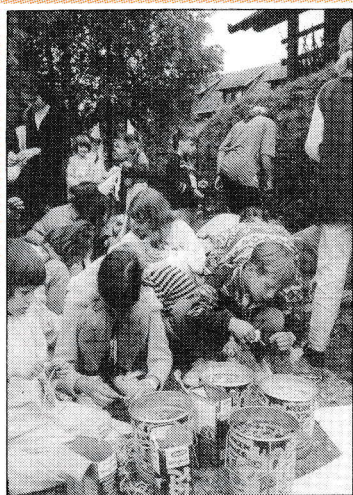

ČARNO JEZERO

'95

v mesto. Uf, končno smo ga našli in se zapodili po ulicah.

Najbolje, da kar povem, kaj vse se je dogajalo. Napraviti pahljačo, klepetati s Kitajcem, prenašati vodo, voziti se z rikšo; to je bilo možno le v kitajski ulici. Židovska ulica - otroci so peli, izdelovali cofke in druge okraske, pekli poseben kruh. Super! Da ne omenjam rokodelske ulice, kjer so domovali frizerji (naj vam šepnem, da so imeli pravo gnečo, saj so prav vsi hoteli imeti kitko

Rakovnik se je 3. junija 1995 za en dan zopet spremenil v Čarno jezero. Da je bilo otrok zelo zelo veliko, menda ni treba posebej poudarjati. Naslov letošnje prireditve: Tisoč ulic - eno mesto. Vsaka ulica je otrokom ponujala paleta možnosti in veselja.

Na začetku naj povem - da ne pozabim - da se v to mesto ni dalo kar tako preprosto priti. Kot izgubljene kokoške smo iskali pravo pot po labirintu, da bi prišli

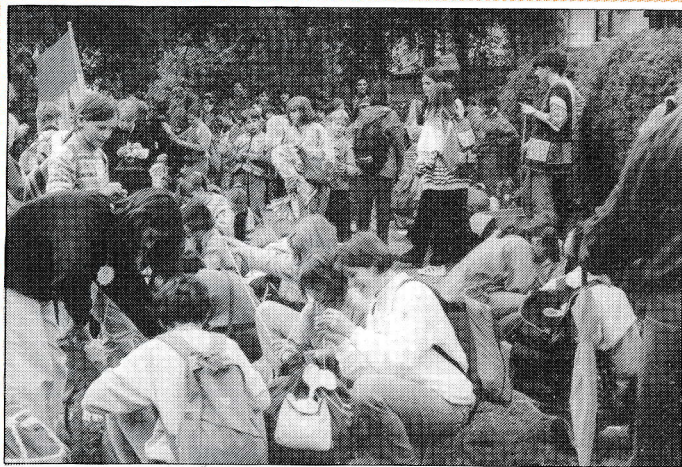
ALI PRIPOVED O PRAZNIKU OTROŠKEGA VESELJA

ali pa šop pobarvanih las), pri peku so cvrli miške (in pojedli tudi), čevljarji so se ubadali z vezalkami. In kaj vse je nastajalo pri šiviljah in umetnikih! Prave umetnine, vam povem. Še pevci in cvetličarji so se nagnetli v to ulico. Poleg nje je bila zlatarska. Prekrasne zlate ogrlice iz raznobarnih makaronov. Kdor pa je obiskal črnsko četrt, se je napesal divjih afriških ritmov, sprostil energijo pri igranju na bobne, si ogledal levjega kralja in potem morda zavil v ulico z vrtno zabavo. To je bilo šele veselje. Peli so, plasali, čuki (ne čisto pravi) pa igrali. In še poseben klobuček

si je moral napraviti vsak, če ne, ni mogel na zabavo. Kaj sem še pozabila? Luna park, seveda. Tu je otroke čakala žoga, skakali so v vrečah, vmes pojedli sladoled, si morda ogledali dramsko predstavo ali pa se preizkusili v kvizu. To veste, da v vsakem mestu zazvoni poldne. Tudi v tem je ob dvanajstih zapel zvon Mariji v čast. Vrvež na mestnih ulicah je utihnil, ker so otroci nekaj časa namenili še prav posebej Bogu. Pozdravili so Marijo in se strinjali, da morajo biti prijatelji med seboj; in to čisto vsi ljudje. Mimogrede sem slišala, da so otroci v eni ulici prepevali Jezusa

imamo radi, pa Veruj v Boga, ker ti bo dal prečudovite stvari... Hmm... Jaz pa vem, da Jezus ljubi te otroke; majhne... Popoldne so bile Marijine roke v svetišču široko razprte. Čisto vse je sprejela v svoje naročje. In teh malih piščančkov se res veliko nagnete skupaj. Pri maši so se Bogu zahvalili za vse veselje, smeh. Škoda, da niste slišali njihovega glasnega HVALA ob koncu daritve. Še Marijina pesem in otroci so že drobili korake proti domu. S seboj so gotovo nesli veselje in mladost. Kar prazno mesto se mi je zdelo, ko ni bilo nikogar več.

Na koncu sem hotela napisati, kako so vse to doživljali otroci. Pa sem se zmotila, saj ne znajo filozofirati kot odrasli. Kratko in odrezano, da sem jim morala verjeti na prvo besedo, so rekli, da je bilo fino, super, prima... Zakaj? Ja, zato, ker je bilo tako krasno. No, zdaj veste, zakaj. In nisem več silila vanje.

Le to sem si zaželela, da bi bila tako vesela kot ti otroci, ko bi delala papirnato rožo, ko bi Kitajec v kitajščini napisal moje ime, ko bi me kdo peljal z rikšo, ko bi se izmikala žogi...

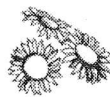
Včasih se mi zdi, kot bi takšne stvari ne bile za odrasle. Ampak jaz še vedno kdaj pa kdaj počesem lase na moji punčki iz umetne mase, ji popravim oblekco, ali pa stisnem k sebi plišastega miška, ker se mi zdi preveč zapuščen, ko me ni doma.

Vem, da so to le drobni odmerki časa, ko v nas kot omet odpade vsa pohotnost, narejenost in ne vem kaj še vse. Preredki so. Zato, ker se odrasli igrajo drugačne igre. In včasih so otroci njihove igrače. In potem jim za vedno strejo srce, zato ker je le-to iz porcelana. Hvala Bogu, da sem na Čarnem jezeru v črnem mestu sem pa tja še videla iskrice v otroških očeh.

Jerneja Kovšca

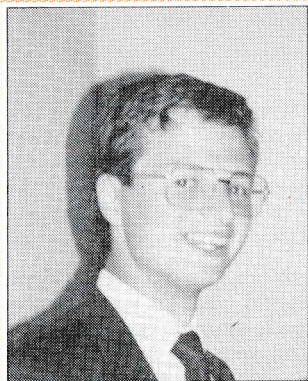

RAKOVNIK

IZPOVED VEČNIH ZAOBLJUB TREH MLADIH SALEZIJANCEV

HANZEJ M. ROSENZOPF

Sedim v cerkvi Marije Pomocnice na Rakovniku. Navdaja me posebna hvaležnost Bogu in Mariji, ko živo podoživljam dogodke zadnjih dni. Še odmeva v meni obrazec izpovedi, s katerim sem izrazil svoj življenjski DA Bogu in njegovi volji: "... se ti jaz v vsej svobodi popolnoma darujem in se za vedno zaobljubljam, da bom živel v pokorščini, uboštvi in čistosti." Ta zaobljuba darovanja Bogu - tako sem javno izpovedal - bo odslej dobila še globlji izraz v delu za mlade in z mladimi, ki so mi zaupani, da jih spremljam na poti osebnega in duhovnega zorenja. "Daroval bom vse svoje moči..., zlasti najbolj ubogi mladini", ki ji noben instinkt ne pove, kaj mora storiti, ki ji nobeno izročilo ne pove, kaj naj stori, in ki žal ne ve, kaj hoče (V. Frankl).

Ta odločitev je sad dolgoletnega božjega delovanja. V domači

hiši so me starši vzgajali v veri, upanju in ljubezni in kot najstarejši izmed petih otrok sem sčasoma prevzemal vedno večje odgovornosti.

Z desetimi leti sem se vpisal na Slovensko gimnazijo v Celovcu ter začel stanovati med tednom v domu, v katerem sem se prvič srečal s svetnikom mladim, z don Boskom. Spoznaval sem salezijski način vzgoje in dela. S hvaležnostjo se spominjam prvih izkušenj skupnega življenja na Rakovniku, kamor sem se po dolgem iskanju odločil. Pritegnilo me je skupno življenje, veselje, ki so ga sobratje izžarevali. V letu noviciata sem globlje spoznaval don Boska in njegovo življenje z mladimi in za mlade. Ob tem sem se srečeval z Bogom in s samim seboj ter odkrival v skupnem življenju lastno pot, ki vodi po ustanovnikovi poti. In odločil sem se, da izpovem - kot osebni odgovor na Božji klic - prve začasne zaobljube.

Po končanem študiju v Benediktbeuernu (ZRN) sem tam opravil prvo leto vzgojne prakse v mladinskem oblikovalnem centru. Delo z mladimi, ki so prihajali teden za tednom za tri dni, da bi si vzeli nekaj časa zase in za Boga, me je navduševalo ter mi dajalo novega zagona. Nove izkušnje vzgojnega dela pa si trenutno nabiram v Domu Janeza Boska v Želimljem.

Hvaležen sem vsem, ki so me v teh letih spremljali in mi danes stojijo ob strani, ljudem, ki so v meni odkrivali kali salezijske poklicanosti, me spodbujali ter

navduševali za don Boska in njegovo življenje z mladimi in za mlade. Zavedam se, da se moram prav njim ter mladim, ki sem jih na svoji poti srečal, na poseben način zahvaliti, da sem kljub krizam, trenutkom dvoma in padcev ponovno vstal ter šel z novim pogumom naprej. V teh srečanjih, pogovorih, molitvah in igrah je v meni rastlo don Boskovo spoznanje: Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam močno rad. Teh srečanj - tako razmišljam dalje - se je posluževal Bog, da bi v njih pred Njim zorela želja po življenju, ki se za vedno daruje Bogu v poslanstvu mladim.

Z izpovedjo trajnega redovništva sem odgovoril na Njegov klic ter ga iz dneva v dan prosim: Vodi me, dobrotna luč...

MIRAN SAJOVIC

Ob izpovedi večnih zaobljub so mi maturanti, ki stanujejo v Domu Janeza Boska v Želimljem, postregli s knjigo "Kar ni podarjeno, je izgubljeno".

Ko se oziram na svojo prehojeno pot, in ko usmerjam pogled v svoje prihodnje življenje, moram pritrditi tej globoki misli. Vse, kar sem do sedaj prejel, je velik dar Boga, Marije Pomocnice, staršev, don Boska, salezijancev in mnogih mladih prijateljev. Menim, da je sedaj čas, da tudi jaz postanem dar za mnoge druge.

Gotovo je, da je vsaka odločitev tveganje in res je tudi, da

vsaka odločitev, ki se opira na Božjo pomoč in varstvo Marije Pomočnice, prinaša bogate sadove za vse nas. Zato se ne bojim tveganj z Bogom.

JAKOB TRČEK

Duhovniški ali redovniški poklic ni izbira posameznika, je le klic Gospoda ter prošnja mnogih molivcev. Posameznik pa je tisti, ki iskreno, res iskreno reče: "Govori, Gospod, tvoj hlapec poslušal!"

Reči "da" Gospodu še ni vse. Potrebno je to, kar obljubiš, tudi izpolnjevati. Zvestoba dani besedi, naj bo kjerkoli, ni lahka, a je razveseljujoča, ko na koncu dneva rečeš Gospodu: "Bil sem ves tvoj in želim ostati ves tvoj!"

LJUTOMER

STOLETNI JUBILEJ

Gospa Neža Senčar iz Ljutomer je 17. XII. 1994 stopila v drugo stoletje življenja (Družina 1995/2). Kot veliki dobrotnici salezijanskih ustanov ji voščimo dobrega počutja in obilje Božjega blagoslova.

Nasmejan nas je sprejel mož Nežine hčerke Marije. Gospa Neža je bila obiska zelo vesela. Presenečala nas je s svojo bistrostjo, spominom, posebno pa veselo dobrohotnostjo. Sedela je pod sliko pokojnega sina Frančka, gojenca v Martinišču v Murški Soboti. Bil je odličen študent. Ko se je leta 1941 pripravljaj na maturo, so ga nacisti z vso družino preselili na Hrvaško, Frančka pa od tam v Dachau, nato v Mauthausen, kjer je okrog božiča 1944 omagal. Mati s hčerko se je vrnila v Ljutomer. Sedaj moli, kaj postori, ob lepem vremenu pa sama ali v spremstvu pohiti v cerkev k sveti maši, kar jo najbolj tolaži in krepi.

Dobro se spominja gradnje verženskega Marijanišča leta 1911-12. Pri gradnji so sodelovali do-

brotniki z obeh strani Mure. Gospa Neža se je rada udeleževala praznikov, ki so jih salezijanci slovesno praznovali. Verjetno je bilo najlepše praznovanje Marije Pomočnice s procesijo. Salezijanci so bili po njenem mnenju zelo dobri, veseli, delavni, posebno pa pobožni.

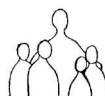
Veliko lepih spominov je ohranila na Martinišče v Murški Soboti, kamor je k sinu velikokrat poromala peš, pa tako zgodaj, da je bila tam že za mašo ob šesti uri.

Obžaluje, da je povojna oblast salezijancem preprečila lepo delovanje za vzgojo slovenske mladine in jim odvzela imetje. Izraža tudi željo in za to moli, da bi še videla pred smrtjo, da je premoženje vrnjeno salezijancem in da bi se vrnil tudi zanje tisti lepi časi izpred vojne.

Poslovili smo se. Spremljala nas je do vrat in nas obsipala s hvaležnim Bog plačaj ter naročila najlepše pozdrave vsem salezijancem, don Boskovim prijateljem in sotrudnikom. M. M. - F. M.

CIRIL SLAPŠAK

ZGODBA SE NADALJUJE

Morda kdo poreče: "Za kašno zgodbo pa sploh gre?" Dejansko ne gre za umišljene zgodbe, ampak za zgodbo, ki je še ni konec. Nekje sem jo skrajšano že omenil. Naj jo na kratko ponovim.

Nekoč se je sredi popoln dneva v župnijski pisarni zaustavilo dekle. "Imate malce časa?" je vprašalo nekam plašno. "Nekaj ga bo že. Čez približno pol ure imam sveto mašo!" "Saj ne bo treba toliko časa. Rada bi samo vprašala za nasvet. Sama ne vem, kaj naj storim. Sem v notranji stiski. Imam prijateljico. Ne vem, ali jo poznate. Enkrat sta se že ob neki priliki pogovarjala. Bila je z menoj." "Ne spomnim se je. Lahko da si mi jo predstavila, vendar sem pozabil! Saj to ni važno. Nadaljuj!" "Veste, rada bi ji pomagala, pa ne vem, kako!" "Za kaj pravzaprav gre?" "Gre za to, da je postala popolnoma zasvojena z mamili. Vse sem že poskusila. Zaigrala sem na karto, da jo bom pustila, drugič se pred njo jočem. Res mi je hudo, ko vidim, kako 15-letno dekle pred mojimi očmi dobesedno ugaša." "Kaj je že pri teh letih lahko kdo tako zasvojen?" "Pri njej je šlo zelo hitro. Najprej 'trava' (hašiš), potem pa vedno močnejša mamila. Zdaj je že na heroinu!" "Kako to veš?" "Saj to počne vpricho mene.

Jaz jo prosim, jočem, ona pa: 'Kaj se ti sekiraš zame. Meni je vseeno, kdaj crknem. Ali se bo to zgodilo čez dva meseca, dve leti ali dvajset. Enkrat bo moral vsak!' Take mi govori. Jaz ne vem, kaj naj še naredim. Prepovedala mi je, da bi šla to praviti njenim staršem. Sama pravi, da bodo prej ali slej tako in tako zvedeli. Jaz pa je ne morem kar tako gledati, ko propada." "Kako, da doma še niso ugotovili?" "Jih že zna tako prepričljivo obračati. Kaj jaz vem. In kaj naj zdaj naredim?" "Pa ve za to situacijo še kdo drug?" "Kar nekaj sošolcev ve ali vsaj slutiti." "Pa?" "Kaj pa naj? Naj jo gredo zašpecat? Mislite, da bo potem kaj bolje?" "Ali kaj moliš za-

njo?" "Edino to mi še preostane!" "Moli k Svetemu Duhu za dar razsvetljenja!"

Potem sva kramljala druge stvari. Čez čas pa novo vprašanje: "Pravzaprav imam še eno vprašanje v zvezi s tem. To vprašanje, oziroma problem, je še težji. Ravnatelj naše šole mi je dal pošto, ki naj jo podpišejo njeni starši. Nje ni bilo že kar lep čas v šolo. Sicer občasno gre, toliko da prinese opravičilo, potem je pa spet ni." "In kdo ji daje ta opravičila?" "Ne vem. Starši gotovo ne." "In v čem je tvoj problem?" "Ne vem, kaj naj naredim. Če grem k staršem in jim dam v podpis, bodo tako odkrili vso zadevo. Jaz bom potem tista, ki je hočeš nočeš prelomila obljubo, da je ne bo zašpecala njenim staršem. Če pa ne dam v podpis, me bo dobil v primež ravnatelj šole. Nazadnje bom kaj lahko imela tudi sama kašne posledice. Karkoli naredim, je narobe." "Pa zares hočeš prijateljico rešiti in ji pomagati?" "Seveda, zato sprašujem." "Misliš, da je to še prijateljstvo, če dovoliš, da ti ona umre tako rekoč v tvojem naročju?"

Se ti ne zdi, da v tem primeru sodeluješ tudi ti pri njenem umiranju? In če bi se z njo zgodilo najhujše, bi bila ponosna nase, da si držala obljubo in nisi nobenemu človeku, ki bi ji lahko pomagal, tega povedala? Niti njenim lastnim staršem ne! Kako bi se z nji mi srečevala? S pokončno glavico?" "Joj, jaz bi se požrla!" "Potem veš, kaj ti je storiti!" "Ne vem, zakaj drugi nič ne naredijo. Zakaj družba nič ne naredi proti tistim, ki skoraj javno preprodajajo mamila? Vsi vedo, za koga gre, pa nihče nič ne ukrene. Zatiskajo si oči. Ali pa se jih bojijo. Kaj jaz vem. Vem samo to, da ni njihova žrtev samo moja prijateljica, ampak da je še veliko drugih mladih. In tu nastopi še en problem! Kaj pa, če se kdo še meni maščuje? Ali pa mojim? Jaz sem nekatere že vprašala, kaj naj naredim, pa so mi rekli, da naj rajši vse skupaj pustim pri miru in naj dam roke proč!" In spet se je v njej naselila tesnoba. Rekla je, da se bo o tem posvetovala še s starši.

Čeprav je od tega najinega srečanja minilo že kar nekaj časa, ne vem, kaj je storila.

S čim vse se morajo ukvarjati mladi! V kakšne notranje stiske in boje so nehote porinjene. Koliko energije jim gre v reševanje le-teh. Namenoma sem zastavil v eni od skupin v zadnjem ali predzadnjem letniku osemletke tole vprašanje: "Nekdo je zasvojen z mamili. O tem doma še ne vedo. Ve pa njegov prijatelj. Vendar je zasvojenču obljubil, da ne bo o tem povedal nikomur. Ta prijatelj je v smrtni nevarnosti. Ali lahko v tej situaciji prelomi dano obljubo?" Zanimivo, da so bili odgovori v prvem trenutku, da ne sme prelomiti.

Šele z dopolnilnimi vprašanji so ugotovili, da tako vendarle ne gre, ker je življenje največ vredno. Končna rešitev je prišla, ko je eno od deklet vzkliknilo: "Kaj pa gre dajat take nore obljube!" Po tistem smo še lep

mu partnerju, pa se s tako lahkoto ločujejo; nekdo obljublja, da bo pošten do družbene lastnine, ko pa pride h koritu, si jo prisvaja itd. Še smo drobili, dokler ni čas srečanja potekel.

čas debatirali in se spraševali, ali smemo tako "noro" obljubo prelomiti, oziroma, ali sploh smemo dajati neke obljube, ki so vezane na neko slabo dejanje ali celo greh.

Prešli smo tudi na vprašanje, v čem je prijateljstvo in zvestoba prijateljstvu. Ali je še lahko kdo prijatelj, če od mene zahteva, da ga podpiram in sodelujem v nečem slabem. Kakšna merila imamo! Enkrat se sklicujemo na dano obljubo, drugič pa z lahkoto dano obljubo potepamo. Če samo pomislimo, koliko obljub je že bilo danih Bogu! Starši so obljubili Bogu in občestvu, da bodo vse storili za dobro versko vzgojo otrok, potem pa jih ni leta na spregled; birmanci, da bodo zvestobo do Boga in Cerkve kazali z življenjem iz vere, pa jih od te prisege ni več na spregled; zakonci, da bodo zvesti svoje-

Ob omenjeni zgodbi se je odprla vrsta moralnih vprašanj. Kakšna sreča, da se še najdejo ljudje, ki imajo tako izostreno vest kot omenjeno dekle in jim ni vseeno, ali se bodo odločili prav ali narobe; ki jim tudi ni vseeno, kaj bo z mladimi ljudmi v stiski; ki jim ni vseeno, ali je družba čuječa do teh problemov ali pa si po nojevo potiska glavo v pesek... Včasih imam občutek, da je prav slednjega v naši družbi preveč. Ima kdo od tega korist? Nekdo jo gotovo ima in mu je prav malo mar za mlada življenja!

In tako bi lahko drobili vprašanje za vprašanjem. Kdo lahko da odgovore? In ko se bo omenjena zgodba, tako upam, srečno končala, same zgodbe še ne bo konec. Nadaljevala se bo kje drugje. Ali je sploh bo kdaj konec? Kaj menite?

DRUŽINA HRIBERNIK

SMO POVSEM OBIČAJNA DRUŽINA

Pri nas ni nič posebnega, smo preprosta družina. Mogoče se komu zdi, da smo drugačni zaradi sedmih otrok, ki so prišli na svet v dveh "rundah": od najstarejše Maje pa do najmlajše Ane-Marije, ki je stara dve leti, je 20 let; vmes pa so se zvrstili Marko, Elena, Marjetka, Matej in Miha.

Morda se komu zdi čudno, da sva v zakonu zdravnik in trgovka? Nas pa to prav nič ne moti. Naša mama Elenka je bila ob poroki tudi krščena in birmana in pri obhajilu. Ali smo posebni zato, ker se vozimo s kombijem? Kako bi naj bili drugače vsi skupaj?

Povsem normalno se nam zdi, da je mati pri svojih otrocih; službo je pustila pri drugem otroku. Noben otrok ni hodil ne prej in ne hodi sedaj

v vrtec. Družine pa kljub temu ne pogrešajo, saj so vedno v družbi, pa veliko se srečujemo z drugimi družinami in otroki. Dati otroka drugemu v oskrbo, je huda stvar. Kako so nam

tukaj v času komunističnega sistema vsiljevali miselnost, da je otrok "ekonomska kategorija", da je otrok "mali izsiljevalec"! Kakšne grobe in grde laži! To sploh ni res! Za vse je družina normalen kraj počlovečenja.

Denarja ob koncu meseca vedno zmanjka, pa ga vendar vedno pride pravočasno dovolj, da ničesar ne pogrešamo. Starejša dva sta že na univerzi. Sestavimo lahko družinski komorni kvartet (flavta, viola, klavir, čelo), ki vse pogosteje nastopa. Pa kombi. Vendar ne služi samo nam, radi ga posodimo ljudem, ki se hočejo skupaj zapeljati na duhovna srečanja, tudi v Rim in drugam. Pa še brunarico premoremo, 3 km od tod, kjer je prostora za 15 ležišč. Tudi ta ne služi samo nam, ampak jo radi odstopimo zastoj vsem prijateljem in drugim, ki si želijo sprostitev. V njej so bivali tudi begunci z juga, več mesecev; delili smo jim vse, kar smo premogli. Nam služi za razvedrilo in za delo, pa tudi za molitev, ker imamo ob brunarici lursko kapelo. Na daljavo smo posvojili tudi bosanskega

23. stran ➤

NUJNOST KRŠČANSKE VZGOJE

Cerkev se čuti resnično spodbujena glede vprašanja vzgoje, kajti ona je vedno tam, kjer gre za človeka, saj "je prva pot, ki jo mora Cerkev prehoditi pri izpolnjevanju svojega poslanstva". To seveda vključuje pravo prednostno ljubezen do mladine.

Pojdimo k mladim: to je prva in temeljna vzgojna zahteva. "Gospod me je poslal za mlade!" V tej don Boskovi trditvi opazimo temeljno apostolsko odločitev, ki izbere revno mladino, tisto iz ljudskih slojev in najbolj ogroženo.

Radi se spominjamo čudovitih besed, ki jih je don Bosco namenil svojim fantom in ki pomenijo pristno sintezo njegove temeljne odločitve: "Zavedajte se, da, kolikor me je, sem ves za vas, podnevi in ponoči, zjutraj in zvečer, v vsakem trenutku. Moj edini cilj je preskrbeti za vaše moralno, intelektualno in telesno dobro. Za vas študiram, za vas delam, za vas živim in za vas sem pripravljen dati tudi življenje."

Do takega darovanja samega sebe za mlade se je don Bosco ob tolikih težkih problemih dokopal po zaslugi posebne in močne ljubezni, oziroma z notranjo močjo, ki v njem neločljivo povezuje ljubezen do Boga in do bližnjega. Tako je mogel po-

vezati evangelizacijo in vzgojo.

Njegova skrb za evangelizacijo se ne omejuje samo na katehezo ali pa samo na bogoslužje in na tista verska dejanja, ki zahtevajo izrecno življenje po veri in k veri vodi, marveč se razširja na celoten življenjski položaj mladine. Postavljena je torej sredi procesa oblikovanja človeka, ki se zaveda pomanjkljivosti, ki je tudi optimističen glede postopnega zorenja v prepričanju, da je Božjo besedo treba vsejati v resničnost vsakdanjega življenja, da pripravi mlade za velikodušno zavzetost v življenju. Ker živijo posebno dobo svoje vzgoje, jim mora odrešenijsko sporočilo podpirati ves vzgojni proces, vera pa mora postati element njihove osebnosti, ki združuje in razsvetljuje.

Od tod izhajajo nekatere odločitve. Vzgojitelj bo moral biti na poseben način občutljiv za kulturne vrednote in ustanove; pridobiti si mora poglobljeno poznavanje humanističnih znanosti. Takšna usposobljenost bo postala sredstvo za učinkovito evangelizacijo. Po drugi strani pa se bo moral vzgojitelj ravnati po posebni vzgojni usmeritvi, ustvariti mladim okolje za svoboden in postopen odgovor, hkrati pa upoštevati razvojno dinamiko človeških sposobnosti.

Prizadeval si bo, da bo ves vzgojni proces naravnal k verskemu odrešenijskemu cilju. Vse to mora pomeniti veliko več kot zgolj nekatere trenutke, ki so posvečeni vzgojnemu procesu. Potrebni so trenutki za verski nauk in bogoslužje. Upoštevati precej globlje prizadevanje, ki pomaga vzgajancem, da začno sprejemati najvišje vrednote in da razlagajo življenje in zgodovino v skladu z globino in bogastvom Skrivnosti.

Vzgojitelj mora torej dobro poznati končni cilj, kajti v vzgojni umetnosti imajo cilji odločilno vlogo. Nepopolno ali zmotno poznanje ciljev oziroma zanemarjanje le-teh je lahko vzrok za enostranost in stranpoti, pa seveda tudi znamenje neusposobljenosti.

"Sedanja civilizacija skuša človeku vsiliti, kot sem dejal v Unescu, vrsto navideznih zahtev, ki jih njihovi glasniki opravičujejo s sklicevanjem na načela razvoja in napredka. Tako, na primer, namesto spoštovanja življenja zahteva po odrivanju in uničenju življenja; namesto ljubezni, ki predstavlja odgovorno občestvo oseb, zahteva po najvišjem spolem uživanju, brez sleherne čuta odgovornosti; namesto primata resnice pri delovanju primat obnašanja po modi, subjektivnosti in čimprejšnjega vidnega uspeha."

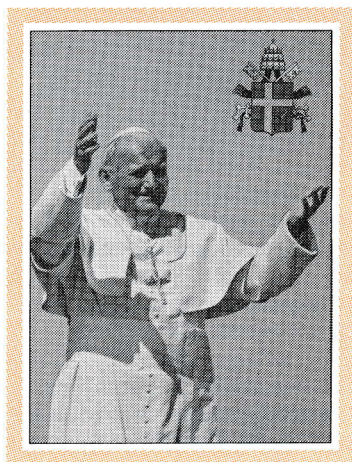
Taka vzgoja zahteva danes, da imajo mladi kritično zavest, ki zna odkrivati prave vrednote in razkrinkati miselne nemoči, ki z uporabo sredstev družbenega obeščanja usmerjajo in vodijo javno mnenje ter gospodujejo nad drugimi.

Papež Janez Pavel II., Juvenum Patris, ob 100-letnici don Boskove smrti 1988

TOTUS TUUS VES TVOJ!

Ves tvoj, Marija! Papež Janez Pavel II. prihaja k nam s tem razpoznavnim znamenjem za katoličane. Kako to velja tudi za slovenski narod, ki se je tolikokrat v svoji zgodovini izročil Mariji - ves tvoj, Marija!

Velikokrat tarnamo, da nam usoda ni bila naklonjena. Pa smo se Slovenci vendarle ohranili kot majhen narod med mogočnimi, čeprav so mnogi večji izginili. Imamo svojo državo, medtem ko je dosti številčnejši nimajo. Smo narod brez ene same kraljice v svoji dolgi zgodovini, vendar z mogočno nebeško Kraljico, tisočkrat kronano (dr. Zmaga Kumer). Kot vedno radi poudarjamo, da smo Slovenci Marijin narod.

Obisk "Marijinega" papeža

je gotovo velika priložnost, da poživimo svojo ljubezen do Marije, da bi v novo tisočletje krščanstva stopili kot prva

krščanska skupnost: zbrani okrog Marije, Matere Cerkve in Pomočnice kristjanov, ki prosi za dar Kristusovega Duha.

Upamo, da se bomo prav zaradi tega s papežem Janezom Pavlom II. razumeli, da nam ne bo treba zatekati se k diplomatskemu in političnemu jeziku, marveč se bomo srečali kot sinovi iste Matere in Pomočnice. Prav zaradi tega bomo veliko molili v pripravi na obisk. Zato tukaj molitev, ki jo vključite kot sestavni del v družinsko večerno molitev!

MOLITEV ZA PAPEŽEV OBISK

Vsemogočni dobri Bog!

Po sklepu svoje modrosti si na apostolu Petru zgradil svojo Cerkev in ga postavil za voditelja drugim apostolom. Blagoslavljal našega papeža Janeza Pavla, ki prihaja k nam na obisk, da nas potrdi v veri, upanju in ljubezni. Kot Petrov naslednik po Tvoji volji vodi sveto Cerkev, ki ji že dva tisoč dvesto petdeset let pripada tudi slovensko ljudstvo. Hvališni za dar vere, ki so nam ga izročili naši predniki, Te prosimo:

- *za vse člane našega naroda, da bi živeli v miru in spravljani s teboj in med seboj;*
- *za Cerkev na Slovenskem, da bi bila skupaj z vesoljno Cerkvijo vidno znamenje odrešenja za vse ljudi;*
- *za naše škofo in duhovnike, da bi mogli v polnosti uresničevati novo evangelizacijo med nami;*

- *za vse državne oblasti, da bi odgovorno opravljali svojo službo, ki jim je zaupana.*

Posebej pa Te prosimo za svetega očeta: podpiraj ga s svojo milostjo pri njegovem neutrudnem oznanjevanju evangelija;

- *ohranjaj ga krepkega in zdravega, da bo mogel nadaljevati svoje apostolsko delo;*

- *dajaj mu moči v uri preizkušnje.*

Marija, božja Mati! Skupaj z učenci svojega Sina si vztrajala v molitvi in pričakovala Svetega Duha. Bodi med nami, ko se pripravljamo na obisk svetega očeta. Naj bo tudi vsakdo izmed nas kakor on - ves Tvoj! Oče naš, Zdrava, Marija, Slava Očetu.

(Pripravil Slovenski liturgični svet, Ljubljana 1995)

PRI MATERI

Don Bosko je bil tako živo prepričan v Marijino navzočnost v svojem življenju, da jo je pogosto videl, kako hodi po njegovih ustanovah, da bi jih obvarovala vsega hudega. Kadar je govoril o Mariji, so verniki čutili, da je vsaka beseda izraz ljubezni njegovega srca do Marije. Marija pa mu je kot zvestemu sinu stala ob strani in ga vodila skozi živ-

ljenje. "Ne moremo pogrešiti, Marija nas vodi", je izpovedal.

Rakovniško svetišče Marije Pomočnice je duhovno središče vse salezijanske družine, saj smo duhovni dediči sv. Janeza Boska, ki nam je zapustil kot najdragocenejši zaklad, ljubezen do Marije: "Kamorkoli pridete, širite pobožnost do Marije Pomočnice!" Slovenskemu verniku je Marija blizu prav kot Pomočnica. Ptujskogorska Mati božja nas že od nekdaj zbira in varuje pod svojim materinskim plaščem. Marija Pomagaj na Brezjah pa pozna slovensko srce kot nihče. Koliko solz smo pred njo izjokali: žalosti in veselja, bolečine in radosti, prošnje in uslišanj...

Romar, zazrt v milostno podobo Marije Pomočnice na Rakovniku, pravi: "Tega srečanja z Marijo pa ni mogoče opustiti!" In druga: "Dokler bo mogoče, bom prihajala. Potem čutim Marijino navzočnost vse leto!" •

Romarski shod dobi ved-

no nekakšen vrhunec, ko se Marijin kip spusti z mogočnega pozlačenega trona - nadzemjska resničnost - v šopek rož med verno ljudstvo - želja vernikov, da se Marija ne bi nikdar od njih oddaljila, ampak z njimi romala skozi življenje. Ko potem Marija roma v procesiji, se vanjo ozirajo oči s takim hrepenenjem in ljubeznijo, da Marija ne more drugače, kakor da naravnost posreduje prošnje vernikov vsemogočnosti svojega Sina. Ko sta pred nabito polnim svetiščem Jezus v Najsvetejšem zakramentu in Marija Pomočnica, se stresajo temelji od molitve in pesmi! Kdor to doživi, začuti, kaj pomeni romanje, kaj skupna molitev in pesem vernega občestva.

In ko ljudje potem odhajajo - mnogi zaradi bedenja vso noč neprespani - koliko veselja in radosti je na teh obrazih. Blagoslovljeni in odrešeni obrazi, brez sleherne z dolgočasnosti in naveličanosti. Naj le prinašajo blagoslov povsod, kamor se vrnejo! In naj ne pozabijo, da jih Marija vedno pričakuje: pri njej smo vedno dobrodošli, smo doma, saj nam hoče biti mati!

PAPUA NOVA GVINEJA

SLOVO MISIJONARJA

Pozdravljeni!

Na začetku maja se je od naše šole v Vunabosku poslovil misijonar g. Jožko Kramar.

Fantje so mu pripravili res čudovit program, s katerim so mu izrazili zahvalo za njegovo misijonsko in salezijansko delo v Vunabosku. Plesi, igre in pesmi so bili res čudoviti. Bili so resnično pristni, saj se s takšnimi plesi zahvaljujejo tudi po svoji tradiciji, ki je na Papui resnično bogata.

Na prizorišče so ga prinesli fantje iz Wat New Britain na velikem stolu (tronu), ki je bil okrašen s cvetjem in zelenjem; seveda so tudi g. Jožka okrasili po obrazu... Za izdelavo stola so porabili kar nekaj dni, vmes pa so ga ponoči stražili, da se ne bi usedel na stol kakšen "zli duh". Ker so fantje dobro stražili stol, je bil g. Jožko prvi, ki se je usedel nanj in slavlje se je začelo.

Skupina iz otoka Manus je g. Jožku izročila lep "Baswet", ki ga podeljujejo v znak zahvale in prijateljstva.

To so le majhni utrinki iz resnično bogatega dopoldneva, ki je vseboval tudi sveto mašo, pri kateri je misijonar g. Jožko obnovil svoje redovniške zaobljube izpred 60 let. To je hkrati tudi

obletnica, ko se je kot misijonar in brat salezijanec podal na dolgo misijonsko pot v Azijo in Oceanijo, kjer je z Božjim plugom zaoral globoke brazde v prostano misijonsko polje Indije, Burme, Filipinov, Papue...

Salezijanski delegat za Papuo se je v pridigi iskreno zahvalil misijonarju Jožku za njegovo misijonsko delo; še posebej se mu je zahvalil, da je bil vsa ta leta zvest don Boskovemu preventivnemu sistemu in s tem vzgajal mlade v don Boskovem duhu

in po šestdesetih letih to samo še potrdil z obnovitvijo zaobljub... Bog kliče po ljudeh, so bile besede v pridigi, in iz Araimirija je odšlo nekaj fantov v salezijanske zavode, kjer bodo z Božjo pomočjo sledili don Bosku kot redovniki... Jožkove misijonske brazde so globoke in iz njih je pognalo veliko mladih in zdravih korenin.

Praznovanje 60-letnice odhoda g. Majcna in g. Kramarja v misijone bo veliko praznovanje za vse misijonarje, še posebej za salezijansko redovno skupnost. Naj bosta Božji blagoslov in zdravje spremljevalca našima misijonarjema, da bosta še naprej klicala mlade na misijonska polja doma in po svetu.

Lep misijonski pozdrav z daljne Papue Nove Gvineje. Lep pozdrav tudi bralcem Salezijanskega vestnika in mladim v Želimljem iz naše delavnice in učilnice.

Uroš Glavač

Don Bosco High School

P. O. Box 287

KOKOPO E.N.B.

Papua New Guinea, Oceania

Spoštovani gospod!

Naši ognjeniki niso kaj tiho. Eden zopet zelo močno kadi, pa tudi potresi so zelo pogosti. Življenje pa se odvija normalno; ljudje niso več prestrašeni.

Najbrž se še spomnite, kaj sem takrat, ob odhodu, napisala

za Salezijanski vestnik: "Brez obotavljanja in z veseljem!" Še vedno me spremlja ta misel in se je skušam držati. Poskušam z veseljem opraviti vsako delo, ki mi je zaupano in sem potem vesela, da mi ga je uspelo opraviti.

Kljub težavam, ki se pojavljajo, sem Bogu hvaležna za to pot. Takrat, ko sem se odločala za to pot, se nisem odločala zaradi avanture v tuji deželi. Odločila sem se zaradi Njega, ki me je dolgo časa vabil. Vsak dan znova mi kaže, da je to pot, ki mi prinaša srečo v življenju. Z molitvijo pa premagujem težave.

Najlepše se Vam zahvaljujem za knjigo Ruanda - črna vest človeštva. Prebrala sem jo s solzami v očeh.

Pozdrave pošiljam tudi g. Majcnu. Bog z Vami in Marija! V molitvi povezana

Zvonka Kopina.
(naslov kot pri Urošu)

MISIJONARJI V DOMOVINI

Že pred veliko nočjo se je za kratko mudil doma g. Ernest Saksida (Brazilija), da je v Dornberku slavil zlato mašo. Letos praznuje tudi 60-letnico odhoda v misijone. Oboje bo slavil na Rakovniku prihodnje leto. V domovini je g. Jožko Kramar (Papua Nova Gvineja), ki bo z g. Majcnom jeseni slavil 60-letnico misijonskega delovanja. Že nekaj časa je doma g. Stanko Pavlin (Hongkong), ki pa se mu je zdravlje nekoliko poslabšalo. Prišel je tudi g. Jože Mlinarič (Burundi), da si opomore vsaj malo zaradi neprestanih bojov okoli njega. Prihajata tudi g. Ivan Kešpret in g. Ludvik Zabret (Indija). Misijonar g. Danilo Lisjak pa odhaja v Burundi. Njegov naslov:

Paroisse Rukago
B. P. 22
NGOZI
Burundi

MADAGASKAR

OTROKE ZELO CENIJO

Prisrčen pozdrav vsem bralcem Salezijanskega vestnika!

Prišla sem z Madagaskarja na enomesečni obisk v domovino. Obiskala sem starše v Hercegovini, o katerih dolgo nisem imela novice in sem bila v skrbeh zanje zaradi vojne. Našla sem jih žive in se moram posebej Bogu zahvaliti in vsem, ki so molili, da so ostali pri življenju. Sedaj se lažje vračam nazaj, ker vem, da so vsaj za silo na varnem.

Na Madagaskarju sem že deset let in lahko rečem, da sem vedno bolj vesela in srečna, da tamkajšnjim ljudem lahko pomagam po svojih močeh. Predvsem pa se lahko veliko lepega naučim od njih, zlasti velikega spoštovanja do življenja. Zanje je življenje v prvi vrsti božji dar. Otrok je zelo cenjen in družine so številne.

Delujem na misijonskem področju Betafo z 12.000 prebivalci, 160 km od glavnega mesta Tananarive. V skupnosti smo štiri sestre. Vzgajamo otroke od vrtca naprej do 5. razreda osnovne šole. Jaz delam v obrtni šoli - triletni tečaj za krojenje, šivanje in vezenje. Na koncu dekleta dobijo diplomu in se lahko zaposlijo. Delam tudi v nedeljskem in prazničnem oratoriju, imamo pa tudi vsakdanjega v okoliških vaseh,

vsega sedem centrov. Sestre usposabljam dekleta za praktično življenje.

Odgovorne pa smo tudi za zakramentalno katehezo v župniji. V hiši imamo tudi internat ter kandidatnje, ki jih je trenutno pet in devetnajst gojenk. Obiskujemo tudi mlade mamice v oddaljenih vaseh po ženah katehistov, ki so pri nas naredile dveletni tečaj, sedaj pa posredujejo svoje znanje v domačem okolju. Leta 1993 je prvih enajst sotrudnikov naredilo obljube.

Tako, dela imamo veliko in potrebujemo pomoči, zato vas vse skupaj vabim, da bi molili za nove poklice, predvsem domače.

Prisrčen pozdrav vsem!

s. Marica Jelić HMP
B. P. 25 Filles de Marie Auxiliatrice
113 BETAFO - Madagascar

Še vedno lahko naročite knjigo RUANDA - ČRNA VEST ČLOVEŠTVA in tako pomagajte misijonarju Lisjaku in njegovim sirotam v Afriki. Misijonske spodbude nam torej to poletje ne bo manjkalo. Naj misijonarji v nas tudi spodbudijo misijonsko zavest in prizadevnost za podporo v molitvi, žrtvi in prispevkih.

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Tako kot po drugih slovenskih šolah, smo tudi v Želimljem sredi meseca junija zaključili šolsko leto. Začel se je za mnoge tako težko pričakovani čas počitnic.

Za večino naših gimnazijcev je bilo šolsko leto uspešno, nekatere pa čaka še kakšen "dolg", ki ga bodo morali poravnati v času popravnih izpitov v juniju ali avgustu.

Zadnje šolske dneve, potem ko so bile ocene že zaključene, smo preživeli v sproščenosti in praznovanju. Dijaki posameznih oddelkov so pripravili pestro kulturno in družabno prireditev, razstavo del zunajšolskih dejavnosti ter organizirali športna tekmovanja med posameznimi skupinami. Predzadnji šolski dan je bila za vse razrede ekskurzija po Sloveniji. Zadnji dan pa je bila slovesna podelitev spričeval, nagrad in pohval za prizadevanje in uspešnost na različnih področjih. Program so popestrili dijaki z glasbenimi nastopi.

Kot je znano, odhaja letos z naše šole že prva generacija maturantov, ki je začela šolanje v zgodovinskem letu 1991. Konec maja so vsi uspešno zaključili četrti letnik. Maturo bodo opravljali v drugi polovici junija. Vsi nameravajo nadaljevati študij na univerzi, kjer so se že vpisali na različne fakultete. Veseli nas, da so se kar trije fantje odločili za študij bogoslovja in za duhovniški poklic.

Čeprav se med počitnicami ne bo oglašal šolski zvonec, bo v Želimljem ves čas živahno. Pripravili smo vrsto programov za otroke in mladino. Na raznih duhovnih, družabnih in izobraževalnih srečanjih se bo zvrstilo nekaj sto mladih iz vse Slovenije. Srečanja bodo tudi po drugih krajih (Koprivnik, Pohorje, Uskovnica...) in v tujini.

Ker bomo jeseni v prvi letnik sprejeli zopet dva oddelka dijakov in dijakin, bo potrebno zara-

di pomanjkanja bivalnih prostorov napolniti sleherni kotiček. Upamo, da bomo kmalu dobili vsa potrebna dovoljenja za gradnjo novega dela internata in telovadnice.

Z novim šolskim letom naj bi torej začeli s še zadnjimi večjimi gradbenimi deli. Predvidena cena gradnje je resnično vrtoglava in zgolj človeško gledano ni razlogov za optimizem. Počutimo se kot don Bosko tistega dne, ko je z nekaj lirami v žepu naročil načrte za veličastno cerkev Marije Pomočnice. Toda v sebi je čutil, da to mora storiti.

Tudi mi čutimo to, a se hkrati zavedamo, da nismo sami. V tej zavesti vam pišemo in se vam znova iskreno priporočamo, saj nam s svojimi darovi vztrajno dokazujete, da ste z nami, in da podpirate naše delo v dobro mladine.

Bog, ki "navdihuje vsak dober sklep", pa naj prebujata in usmerjata vašo velikodušnost ter jo bogato nagradi. Lojze Dobravec

GAUDEAMUS IGITUR

Tudi zadnja dva meseca šolskega leta se je v Želimljem dogajalo marsikaj.

Konec aprila je hiša gostila udeležence 17. inšpektorialnega zbora. Govorili so o sodelovanju salezijancev z laiki, kar je v želimljski skupnosti že nekaj let vsakodnevna stvarnost.

Posamezni razredi gimnazije so se udeležili enotedenske šole med-

osebnih odnosov v našem domu na Pohorju, kije del šolskega programa obveznih izbirnih vsebin. Teden skupnega bivanja na Pohorju je pomemben čas osebne rasti in medsebojne povezovanja.

Drugo nedeljo v maju in v juniju sta bili dve srečanju družin. Udeležilo se jih je čez tristo staršev in otrok iz vse Slovenije. Predavatelj prof. Tone Ciglar je letos spregovoril o strpnosti v medsebojnih odnosih. S svojo izvirno pronicljivostjo je odstiral večkrat prikrite oblike nestrpnosti in spodbudil živahen pogovor v skupinah, ki mu kar ni hotelo biti konca.

Otroci so medtem ustvarjali svoj program, ki so ga po kosilu predstavili staršem. Srečanje, ki se vedno zaključuje ob oltarju, pomeni za družine tudi priložnost za medsebojno spoznavanje in izmenjavo izkušenj, kar je vedno nova spodbuda za vztrajanje v zahtevni nalogi vzgoje.

Poseben utrip življenju so dajali maturantje, ki so se dostojno in slovesno poslovili od šole in sovrstnikov. Poleg duhovnega srečanja za starše maturantov, ki so štiri leta bivali v Domu Janeza Boska, so pripravili še maturantski večer. V večurnem programu, ki mu ni manjkalo nič, kar je značilno za tovrstna slavlja, so sodelovali maturantje, mlajši gimnazijci, profesorji in starši. Poleg hvaležnosti za vse, kar so prejeli, so izrazili predvsem željo, da bi ostali tudi za naprej tesno povezani z ustanovo, kijo zapuščajo. km

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE STE DO 15. 6. 1995 DAROVALI:

A.G., Ambrožič A., Ambrožič M., Andolšek M., Belaj Z., Boh M., Bole M., Brajkovič B., Bregar A., Brodarič M.(2x), Budin F. in S., Ceferin M.(2x), Čepin A., Dernulc T., Dežman F., Dolensek Vode J.(3x), Dolinar R., Drobnič J., Drobnič S., družina Debeljak (3x), družina Dovžan, družina Miklič, družina Milavec, družina Vevoda, družina Zidar, Fahnoga M., Frlic A., Galin M., Gerič I., Golob B., Golobič N., Grašič M., Grašič P., Grčar T.(2x), Grozde I., Hauptman I. in P., Horvat F., Horžen V., Hrstnik F. in J., Hribšek A., Jakič F., Jakofčič T., Jakša J.(2x), Jerič M., Ješe A., Jevnikar N., Kahne V., Kapš S., Kociper M., Kokalj F., Koler I., Koselj A., Košir L., Koštric, Kovač M., Kovačič M., Krajnik M.(2x), Krampač M., Krančan H., Kranjc A., Kranjc T., Kugovnič R., Kuhar M. in A., Lagoja E. in K., Lavrin F., Legat A.(2x), Lekšan M., Lisjak F., Lujin B., Markun A., maturanti Gimnazije Želimlje, Medvešek M., Meško C., Mihelič M., Mlinšek G., Močan F., N.N., Nahtigal A., Narobe M., Novak N.(2x), Novak T., Ogrin N., Ovca R., P.M., Pestotnik O., Percič V., Petrič F., Petrišič S., Piltaver B., Pintarič M., Pipan M., Pleskovic J., Podržaj A., Polajner M., Povšnar F., Povšnar F., Povšnar J., Prijatelj D., Remc K., Ribič M., Rigler A., Romih M., Rozman A.(2x), Rozman F., Rožanc N., Sajko A., salezijska skupnost Rakovnik, salezijska skupnost Trstenik, Senčur A., Skomšek M., Steftiz J., Suša M. in I., Svetko A., Škerbec J., Šlajpah P., Šorn J., Tomažič M.(2x), Torč M., Verbič J., Vergelj M., Vodlan F., Wernig M., Zajec C., Zaleznik L., Zaleznik M., Zaleznik Š., Žorko D., Zupancič I., Žagar, Žalik G., Žebavec M., Žveplan M. in več neimеноvanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklope oz. bralcev Salezijskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva:

Salezijski zavod
Želimlje 46,
61292 Ig pri Ljubljani
Štev. žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Devizna sredstva:

Salezijski inšpektorat
Rakovniška 6, Ljubljana
Konto Nr.
50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanska banka d.d.
Trg revolucije 2,
Ljubljana, Slovenija
Pri nakazilih na žiro račun navedite
oznako 'Gimnazija'.

nadaljevanje s 16 strani
dečka - Zdravka Suljica, ki mu pomagamo, da lažje živi v svojem okolju.

Doma pa vidite, da je tudi na dvorišču živahno; družino nam delajo koze (ponoči bo koza povrgla mladiče, koliko veselja bo spet za otroke), race, gosi in tudi pavi se šopirijo s svojim okrasjem.

Vidite, da ni nič posebne- ga, življenje teče običajno naprej. Oproščamo se vam, ker kar naprej kličejo telefoni (bolezní in nadlog je vedno dovolj), pa spodaj v ordinaciji čakajo naročeni bolniki, čeprav je sedaj že čez 21. uro. Ljudem pa je treba pomagati. Danes so mlajši otroci tudi nekoliko utrujeni, ker smo poromali dopoldne na Brezje - šli smo peš iz Stražišča pri Kranju.

Jutri pa je nedelja. Vsi se bomo odpeljali k maši v Stražišče, kjer bomo kot običajno pri mladinski maši ob 10. uri. Tja smo navezani, saj smo se sem, v Predvdor, preselili šele pred šestimi leti. Vsi smo dejavno vključeni v bogoslužje: od orgljanja do branja in petja, pri katerem že rada sodeluje tudi dveletna Ana-Marija, zlasti ji je pri srcu ale-

luja. Otroci so cerkve vajeni, saj jih redno jemljemo s seboj že pri štirih mesecih. Tako jim vse to postane domače. Po maši smo pa redno gostje pri moževih starših v Kranju, kjer smo na kosilu; tako je naša mama v nedeljo bolj prosta. Ves popoldan pa je na voljo za družabnost in sproščenost. Seveda, starejši imajo že svoja pota in obveznosti.

Kadar imamo kaj prostega, se radi skupaj odpeljemo, v kombi pa nabašemo tudi druge. Zadosti je, da gremo v naravo, ali na koncerte, posebej na nastope domačega kvarteta. Decembra so bili na gostovanju v Stuttgartu. Običajno jih spremljva oba. Kot zakonca se tudi vsak teden udeleživa molitvenega srečanja v Ljubljani, ki ga vodi p. dr. Marijan Šef, ki nama je v veliko duhovno oporo.

Vidite, da imamo v okvirju na steni spodbudno besedilo: "Nasmeh nas nič ne stane, vendar čudežno deluje..." Smeha pri nas res ne manjka, čeprav tudi solz ne in tudi tragičnih dogodkov (že nekaj prometnih nesreč, zadnja decembra v Nemčiji), vendar se vse vedno srečno izteče. Jezi pa nas, posebej očeta Tomaža, da Slovenci ne znamo držati skupaj, ko gre za dobro, za blagor naroda, za kulturo in verske vrednote, za pravičnost in spravo. Kako hudo je, ko vsak vleče na svojo stran. Naša velika želja je, da pred prihodnjimi volitvami dobromisleči stopimo skupaj, kajti le tako bomo na volitvah zmagali in zagotovili resnici in pravici prvo mesto.

No, sedaj vidite, da smo le običajna družina, in to, da nas je devet, je komaj zadosti; če bi kateri manjkal, bi ga hudo pogrešali.

FRANC DOBRAVEC

* 9. 9. 1912 - † 26. 4. 1995

Nekaj dni po koncu velikonočne osmine je bloška župnija doživela še en velikonočni dogodek: krščansko slovo od rajnega očeta Franceta, Klančarjevega ata.

Tistega sončnega dne je bila župniška cerkev polna kot za največji praznik. To ni bilo le slovo od rajnega očeta, marveč mogočna izpoved vere v življenje in v velike krščanske vrednote, ki so od nekdaj zaznamovale ljudi na planoti. Župnik Tomaž Prelovšek je naglasil, da je ta dogodek duhovna obnova za vso bloško župnijo.

Slovesa so se udeležili mnogi od blizu in daleč. Ob višjem predstojniku salezijancev Stanislavu Hočevarju, ki je vodil pogrebno slavoje, je somaševalo nad štirideset duhovnikov. Mašno slavoje je izzvenelo kot velika zahvalna daritev Bogu za dar plemenitega življenja, ki je obogatilo Cerkev z novim darom duhovniškega in redovniškega poklica.

Rajni France se je rodil leta 1912 v vasi Mramorovo pri Lužarjih na Bloški planoti. V družini je bilo deset otrok. Mati je zgodaj umrla, zato je za otroke skrbela teta. Naučila jih je marljivega dela ter jih z molitvijo uvajala v svet vere. Prvo namero, da bi se poročil, mu je preprečil začetek druge svetovne vojne. Vojna vihra tudi njihovi družini ni prizanesla. Brat Jože je umrl v taborišču na otoku Rabu, domača hiša je bila požgana. Šele ko je bila hiša zopet pozidana, je lahko odšel od doma. Poročil se je z Marijo, rojeno Marolt, in se preselil na njen dom v Velike Bloke. Tu je živel vse do svoje smrti. Rad je bival doma, v svoji družini.

V zakonu so se mu rodili štirje otroci. Eden je umrl kmalu po rojstvu. Starejši sin je postal salezijanski duhovnik. Zavest, da je lahko daroval Cerkvi sina duhovnika, mu je bila v veliko veselje.

Rajni oče je bil plemenit in delaven. Rad je imel dom, družino in še posebej otroke. Storil je vse, da bi jim omogočil dobro vzgojo in izobrazbo. Vedno je bil pripravljen pomagati. Zato je bil povsod dobrodošel. Bil je zvest mož in skrben oče. Bil je tesno povezan s Cerkvijo. Tudi v težkih povojnih časih je redno obiskoval cerkev in podpiral njeno obnovo. Veliko je bral, zlasti verski tisk in vse do konca z zanimanjem spremljal dogajanje v Cerkvi in družbi. Rad in je molil skupaj z ženo Marijo, zlasti za svoje otroke.

Nenadna pljučnica ga je tako izčrpala, da si ni več opomogel. Mirno in vdano, kot je živel, je tudi odšel.

Misel nanj je več kot spomin; je vedno novo vabilo k vrednotam, v katere je neomajno veroval in zanje živel. ec

Prečastiti gospod!

Lepo prosim, da mi oprostite, da Vam šele danes pošiljam dar za Salezijanski vestnik, ki ga redno prejemam. Računal sem, da pridem za Marijin praznik v Ljubljano, pa mi zdravje ni dopustilo.

Kot bivši gojenec strokovnih šol na Rakovniku izpred dvainštiridesetih let sem še vedno deležen te vzgoje v polnem zaupanju v Marijo Pomočnico. Srečno me je vodila skozi življenje vojne, bolezni, trpljenja in veselja. Danes se tem bolj spominjam doživetij tistega časa, in si porečem, da je bilo lepo. Mnogih ni več, živita pa še g. Prevc, moj sošolec, in g. Majcen, ki je bil takrat novomašnik.

Vse je zbledelo, spomini pa so še vedno živi, zato zelo rad segam po tem črtivu in bom do konca. Kar so sejali gospodje na Rakovniku - vzgojo - je obrodilo sadove. Naj jim večni Gospod bogato povrne z novimi vzgojitelji, ki bodo z don Boskom in Marijo Pomočnico nadaljevali poslanstvo!

Lep pozdrav z Bog živi!

Lojze Smolej

Spoštovani!

Lepo se Vam zahvaljujem za Vaš časopis, zanj prilagam skromen prispevek in Vas lepo pozdravljam. Čas kar nekako hitro teče svojo pot in si včasih zaželim, da bi ga malo upočasnila, a se le-ta ne da zmotiti. Tako je zopet leto naokoli. Zaželim si, da bi popravljali za nazaj in živimo za neke lepe trenutke v preteklosti, vendar je to zaman. Torej je bolj koristno, da poskrbimo, da se tokrat bolje odrežemo, kajti žal, sanje niso dovolj, pa naj so še tako sladke. Upam, da mi bo uspelo in želim isto tudi Vam, namreč, da prepodim sanje in se zapodim v ta realni svet.

Ko takole brskam, iščem, kaj naj napišem, mi pogled nehote pristane na ulici in opazujem te raznolike obraze, ki pa so v večini

podobni, vsi so namreč nekako zamišljeni, zamorjeni, resni, zdi se mi otožni. Pa tudi šolarji niso nič kaj šolsko razposajeni in poraja se mi vprašanje, če je za to razpoloženje morda kriv nič sončen dan. A zdi se, da smo si tak dan sami naredili. Kje je v nas energija, volja, da si naredimo lep dan?!

Pozdrav!

Tatjana Kožar

Velečastiti!

Dobrotniki Katehetskega centra, lepo pozdravljeni! Najgloblje, kar morem, se vam toplo zahvaljujem za Salezijanski vestnik. Prisrčen boglonaj. Zdaj sem ga že drugič prejela po tri izvide; Bog vam povrni. Mir in vse dobro; želim vam še nadaljnega uspeha, sreče in zdravja.

Ker vem, da se mi je že izpolnila tudi želja vaše dobrotnice Marije. Lepo je pri sveti maši v molitvi na prostem. Gledati svetniškega Janeza Boska. Že od otroštva smo znali gledati njegovo sliko; njegov nasmeh, tudi če si zamižal, si ga še nekaj časa videl.

Bog vam daj še mnogo svoje- ga blagoslova. Prejmite ta skromen dar. Se še priporočam v molitev. Vestnika se vsi razveselimo, sploh tisti, ki še niso videli te revije. Hvala vam prisrčna od nas vseh. Z najlepšimi pozdravi.

V globokem spoštovanju hvaležna in vdana

Marija Šolar.

Spoštovani gospod!

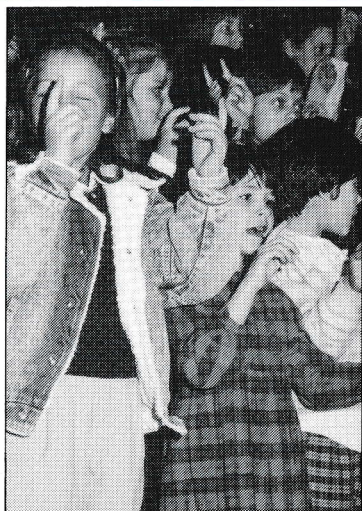
Pošiljam skromen dar za prelepi Vestnik, ki ga imam zelo rada. Ko ga dobim v roke, ga poljubim in začnem kar od kraja brati te lepe vrstice.

Torej bodite lepo pozdravljeni in ljubi Bog vam naj ohrani še to ljubo zdravje.

Torej z Bogom!

Jerčka Mestinšek

MLADINSKA DUHOVNA SREČANJA

ŽELIMLJE

Srečanja za fante 5. - 8. razreda

1. skupina od 2. - 5. julija;
2. skupina od 23. - 26. julija;
3. skupina od 27. - 30. julija.

Srečanje za fante in dekleta 6. do 8. razreda

od 6. - 9. julija

Prijave: Peter Polc, Želimlje 46,
61292 Ig, tel.: 061/662-012.

POHORJE-KOPRIVNIK

Duhovni kamp za fante in dekleta od 15 - 17 let

1. skupina na Pohorju
od 16. - 22. julija;
2. skupina na Koprivniku
(če bo za Pohorje
preveč prijav)
od 13. - 19. avgusta.

Prijave: Janez Potočnik,
Rakovniška 6,
61108 Ljubljana,
tel.: 061/127-30-28.

USKOVNICA

Uskovniški tedni

1. teden od 16. - 23. julija;
2. teden od 23. - 30. julija;
3. teden od 30. julija
do 6. avgusta.

Prijave: Jože Vidic,
Župnijski urad Cerknica,
61380 Cerknica,
tel.: 061/791-174.

KOPRIVNIK

Teden SMD od 3. letnika naprej

1. teden od 23. - 29. julija;
  2. teden od 6. - 12. avgusta.
- Prijave: Lojze Dobravec,
Želimlje 46, 61292 Ig,
tel.: 061/662-012.

SALEZIJSKI KOLEDAR

Julij

5. sv. Ciril in Metod,
zavetnika salezijske
inšpektorije v Ljubljani
24. spominski dan
Marije Pomočnice
30. zadnja nedelja,
na Rakovniku ob 14.30

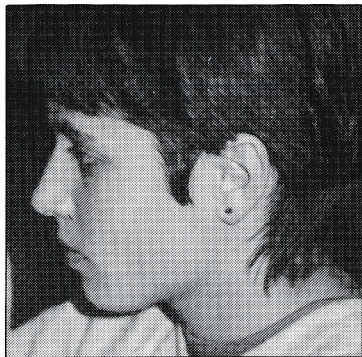
Avgust

24. spominski dan
Marije Pomočnice
27. zadnja dedelja,
na Rakovniku ob 14.30

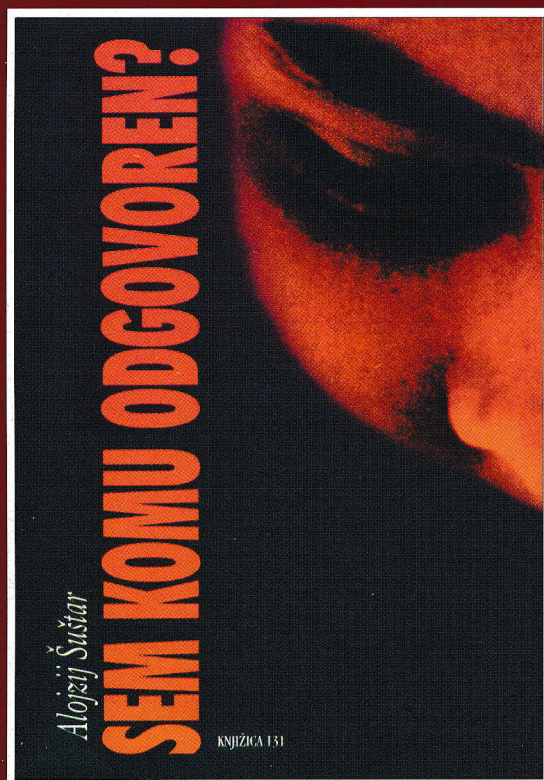

Duhovna ponudba v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku

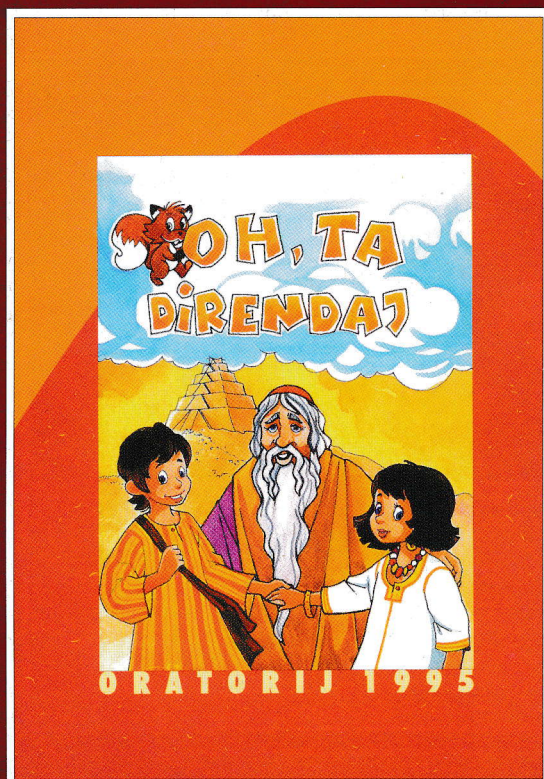
- Vsako soboto ob 10.00 maša in molitvena ura za razne namene v pripravi na papežev obisk v Sloveniji.
- Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 14.30 molitve, premišljevanje, pete litanije in maša.
- Priložnost za spoved: vsak petek od 15.00 naprej, ob sobotah od 9.00 ves dan, ob nedeljah od 14.00 naprej.

Slovenski metropolit in ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar med drugim pravi: "Le kdor spozna, koliko je v življenju odvisno od njegovega osebnega odločanja, koliko lahko stori dobrega ali slabega zase in za druge, za skupno blaginjo in za prihodnost, se zaveda tudi svoje odgovornosti."

Zbirka knjig ANIMATOR je namenjena tistim, ki se na različne načine posvečajo delu med mladimi in za mlade, kot voditelji skupin ali animatorji. Koristna pa bo tudi za mlade same in za vse druge, mlade po srcu, ki želijo odkrivati skrivnosti globljega in lepšega komuniciranja med seboj.

SALVE d.o.o., Rakovniška 6, 61108 Ljubljana